ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ

ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ

(Manufacturing Industries)

"ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ ମାଧ୍ୟମରେ କଞ୍ଚାମାଲର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ବଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବସ୍ତୁର ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ **ବିନିର୍ମାଣ** କୁହାଯାଏ"।

ଆମେ ପ୍ରକୃତିରୁ ଅନେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଆହରଣ କରିଥାଉଁ । ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ, ଫଳ, ଫୁଲ, ଶାକସବଜି ମାଟିରୁ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । କାଠ, ଅଠା, ଲାଖ, ଔଷଧୀୟ ବୃକ୍ଷ ଆଦି ଜଙ୍ଗଲରୁ ମିଳେ । ଆମର ବ୍ୟବହାର ଉପଯୋଗୀ କେତେକ ପଦାର୍ଥ ଭୂ-ଅଭ୍ୟନ୍ତରରୁ ମିଳିଥାଏ । ଏହାକୁ **ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ** କୁହାଯାଏ। ପ୍ରକୃତିରୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ମିଳୁଥିବା ଏ ପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ **ପ୍ରାଥମିକ ଉତ୍ପାଦ** ବା **ପ୍ରାଥମିକ ସମ୍ବଳ** (Primary resources) କୁହାଯାଏ । ପ୍ରାଥମିକ ଉତ୍ପାଦ (Primary products) ମଧ୍ୟରୁ ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସିଧାସଳଖଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିନଥାଏ । ଯେଉଁଳି କପା, ବ୍ୟବହୃତ ଲୁହାପଥର, ବକ୍ସାଇଟ ଆଦି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ (processing) ମାଧ୍ୟମରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟରେ ପରିଣତ କଲେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ବ୍ୟବହାର ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କାଠରୁ କାଠମଣ୍ଡ, କାଠମଣ୍ଡରୁ କାଗଜ, ଆଖୁରୁ ଚିନି, ଲୁହାପଥରରୁ ଲୌହଇସ୍ପାତ, ତୁଳାରୁ ଲୁଗା, ବକ୍ସାଇଟରୁ ଆଲୁମିନିୟମ, ଖଣିଜ ତୈଳ (Petroleum)ରୁ ପେଟ୍ରୋ ରାସାୟନିକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାଉଁ । ଉକ୍ତ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକୁ ଗୌଣ ଉତ୍ପାଦ (Secondary product) କୁହାଯାଏ । ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ ପାଇଁ ସରଳ ହାତ ହତିଆର (Tools) କିମ୍ବା ଯନ୍ତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ହାତହତିଆର ବା ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରି ପ୍ରାଥମିକ ସମ୍ବଳଗୁଡ଼ିକରୁ ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ (Processing) ମାଧ୍ୟମରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ମାଲ୍ ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ଉତ୍ପାଦନ କରିବାକୁ **ବିନିର୍ମାଣ** କୁହାଯାଏ । ଏହା ସାଧାରଣତଃ ଶିଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ, ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯନ୍ତ୍ରାଦି ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ଉତ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ବୁଝାଏ । ଏଠାରେ ମତ୍ସ୍ୟ ଓ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ଶିଳ୍ପକୁ ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗରେ ସାମିଲ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଊନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଇଉରୋପ ମହାଦେଶରେ ଶିଳ୍ପ ବିପ୍ଳବ (Industrial Revolution in Europe)ର ସୂତ୍ରପାତ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତୀୟମାନେ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ ହୋଇ କାରିଗରୀ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ହାସଲ କରିଥିବାର ଅନେକ ସୂଚନା ରହିଛି । ଦିଲ୍ଲୀ ସ୍ଥିତ କୁତବମୀନାର ନିକଟସ୍ଥ କଳଙ୍କବିହୀନ ଲୌହସ୍ତମ୍ଭ (Iron Pillar) ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ପ୍ରମାଣ । ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ପ୍ରଥମ କରି 1830 ମସିହାରେ ତାମିଲନାଡୁର ପୋର୍ଟୋନୋଭାଠାରେ ଲୁହା କାରଖାନା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । 1854 ମସିହାରେ ବମ୍ବେ (ଅଧୁନା ମୁମ୍ବାଇ)ଠାରେ କାର୍ପାସ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିଲା । ସେହିପରି 1855 ମସିହାରେ କୋଲକାତାର ରିସ୍ରାଠାରେ ପ୍ରଥମ ଝୋଟ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ତଥା ଦେଶ ବିଭାଜନ ସମୟରେ ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରି 1951 ମସିହାଠାରୁ (ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନାର ଆରମ୍ଭ ପରେ) ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗର ବିକାଶ ଓ ପ୍ରସାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ।

ଔଦ୍ୟୋଗିକ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ (Industrial Location) : ଶିଳ୍ପାୟନ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଜଟିଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା । କାରଣ ଏଥିପାଇଁ ଦୁଇଟି କାରକ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାକୃତିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଏପରି ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ । କଞ୍ଚାମାଲ

(Raw Material), ଜମି (Land) , ଶକ୍ତି (Energy), ଜଳ (Water), ଉପଯୁକ୍ତ ଜଳବାୟୁ (Climate)ଆଦିକୁ ପ୍ରାକୃତିକ କାରକ (Natural factor)ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରମିକ (Labour),ବଜାର (Market), ପରିବହନ ବ୍ୟବସ୍ଥା (Transport), ମୂଳଧନ (Capital), ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା (Banking), ସରକାରୀ ନୀତି (Govt.Policy) ଆଦିକୁ ସାଂସ୍କୃତିକ କାରକ (Cultural factors)ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଏ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ଏକା ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ମିଳିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ ଏପରି ହୋଇଥିବ ଯେପରିକି ଉପରୋକ୍ତ ଉପାଦନ ବା କାରକଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାନୀୟଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବ କିମ୍ବା ସ୍ୱଳ୍ପ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଶିଳ୍ପାୟନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସହରୀକରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଅଧିକାଂଶ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରାୟତଃ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ସହର ଓ ଶିଳ୍ପାୟନ ଉଭୟ ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗୀଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଉପରୋକ୍ତ କାରକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବ୍ୟାଙ୍କ୍, ବଜାର, ଜମା ବ୍ୟବସ୍ଥା, ପରିବହନ, ଶ୍ରମିକ ତଥା ଶକ୍ତି ସହଜରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବାରୁ ଶିଳ୍ପାୟନ ସହଜସାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ।

ବିନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଚୟନ ପାଇଁ କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ନିମ୍ନ ଚିତ୍ରରୁ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ

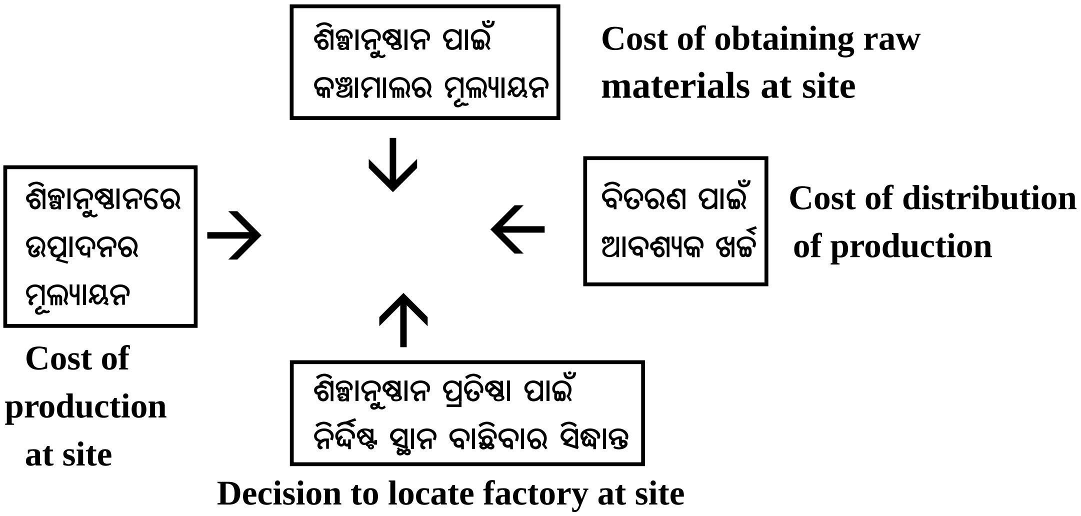

ଶିଳ୍ପର ପ୍ରକାରଭେଦ

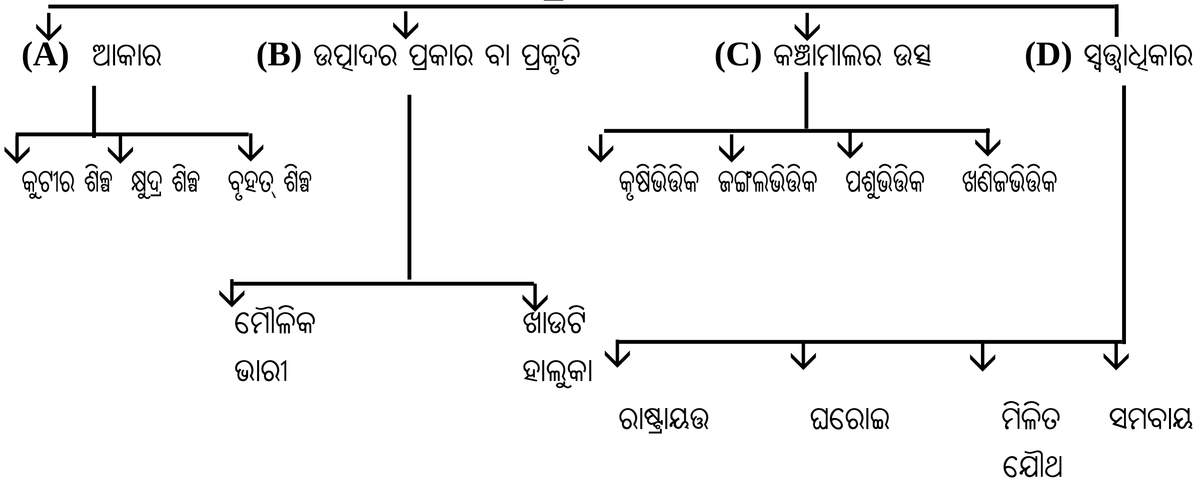

(A) ଆକାର ଅନୁସାରେ ଶିଳ୍ପର ବିଭାଗୀକରଣ: ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥାର ଆକାର ସାଧାରଣତଃ ଏଥିରେ ବିନିଯୋଗ ପୁଞ୍ଜିର ପରିମାଣ, କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ଶ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା ଏବଂ ଏଥିରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ ଅନୁସାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥାଏ । ଉକ୍ତ ଶିଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ହେଲା : **(କ) କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ (ଖ) କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ (ଗ) ବୃହତ୍ ଶିଳ୍ପ**

(କ) କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ (Cottage Industry) ; ଏହି ଶିଳ୍ପ ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗର ସବୁଠାରୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏକକ । ଏଥିରେ ଜଣେ କାରିଗର ସ୍ଥାନୀୟଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ କଞ୍ଚାମାଲରୁ ପାରମ୍ପରିକ ଉତ୍ପାଦନ ପଦ୍ଧତି ଓ ସରଳ ଉପକରଣ ବ୍ୟବହାର କରି ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରିଥାଏ । ସେ ନିଜର ଗୃହରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକରେ ଓ ପରିବାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ଆଂଶିକ ଭାବରେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଖଦୀ ଗ୍ରାମୋଦ୍ୟୋଗ, ହସ୍ତତନ୍ତ, ସୁନା ରୂପାର ତାରକସି କାମ, ପିତ୍ତଳ ଓ କଂସା ବାସନ ଆଦି କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ । ଏଥିରେ ମଜୁରିଭୋଗୀ ଶ୍ରମିକ ନଥା'ନ୍ତି । କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥାନରେ କେବଳ ମାଲିକ ଥାଆନ୍ତି ।

> **ତୁମ ପାଇଁ କାମ**
>
> *ତୁମେ ଅନ୍ୟ କେଉଁସବୁ କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ସମ୍ପର୍କରେ ଜାଣିଛ, ତାହାର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।*

(ଖ) କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ (Small Scale Industry): କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପରେ ଶ୍ରମ ଶକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଶକ୍ତିଚାଳିତ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ସାହାଯ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ । ଅଳ୍ପ ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ ଓ କମ୍ ସଂଖ୍ୟାରେ ମଜୁରିଭୋଗୀ ଶ୍ରମିକ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆବଶ୍ୟକ କଞ୍ଚାମାଲ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାବରେ ମିଳୁ ନଥିଲେ ବାହାରୁ ଆଣି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ । ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଖୋଲା ବଜାରରେ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଏ । କାଗଜ ତିଆରି ଦ୍ରବ୍ୟ, ଖେଳନା,ଆସବାବପତ୍ର, ଖାଇବା ତେଲ, ଚମଡ଼ା ଦ୍ରବ୍ୟ, ରେଡ଼ିଓ ଓ ଟେଲିଭିଜନ ସେଟ୍ ତଥା ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସରଞ୍ଜାମ ଆଦି କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଥିରେ ବିନିଯୋଗ ଅର୍ଥ ପରିମାଣକୁ ଏକକୋଟି ଟଙ୍କା ରଖାଯାଇଛି ।

(ଗ) ବୃହତ୍ ଶିଳ୍ପ (Large Scale Industry): ଏ ପ୍ରକାର ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରେ ବୃହଦାକାର ଶକ୍ତିଚାଳିତ ଯନ୍ତ୍ର ସାହାଯ୍ୟରେ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଏ । ଏ ପ୍ରକାର ଶିଳ୍ପରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ କଞ୍ଚାମାଲ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ଓ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଶ୍ରମିକ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆକାରରେ ବଡ଼ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଓଜନଦାର ହୋଇଥାଏ । ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା, ବୟନ ଶିଳ୍ପ, ପେଟ୍ରୋ ରସାୟନ ଶିଳ୍ପ, ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ବୃହଦାକାର ଯନ୍ତ୍ର ନିର୍ମାଣ ଶିଳ୍ପ ଆଦି ଗୋଟିଏ ଲେଖାଁଏ ଉଦାହରଣ ।

(B) ଉତ୍ପାଦର ପ୍ରକାର ଓ ଦ୍ରବ୍ୟର ପ୍ରକୃତି ଅନୁସାରେ ଶିଳ୍ପ **ଦୁଇ** ପ୍ରକାରର ।

ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ (Basic Industry) : ଯେଉଁ ଶିଳ୍ପର ସର୍ବଶେଷ ଉତ୍ପାଦ ଅନ୍ୟ ଏକ ଶିଳ୍ପର କଞ୍ଚାମାଲରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ତାହାକୁ **ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଅନ୍ୟ ମେସିନ ବା କଳକବ୍ଜାର କଞ୍ଚାମାଲରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ତେଣୁ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ ଏକ **ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ** । କୌଣସି ଶିଳ୍ପରେ ଉତ୍ପାଦିତ ବସ୍ତୁର ଆକାର ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଏବଂ ଓଜନ ଅଧିକ ହେଲେ ତାକୁ **ଭାରୀ ଶିଳ୍ପ** (Heavy Industry) କୁହାଯାଏ ।

ଖାଉଟି ଶିଳ୍ପ (Consumer Industry) : ଯେଉଁ ଶିଳ୍ପ ଉପଭୋକ୍ତାମାନଙ୍କର (Consumer) ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ **ଖାଉଟି ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ଖାଇବା ତେଲ, ଚା, ସାବୁନ, ପାଉଁରୁଟି, ବିସ୍କୁଟ, ରେଡ଼ିଓ, ଟିଭି ଆଦି ଶିଳ୍ପକୁ ଖାଉଟି ଶିଳ୍ପର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଏଥିରେ ବ୍ୟବହୃତ କଞ୍ଚାମାଲର ଓଜନ କମ୍ ହୋଇଥିବାରୁ ଉତ୍ପାଦଗୁଡ଼ିକର ଓଜନ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଏହାକୁ ହାଲୁକା ଶିଳ୍ପ (Light Industry) କୁହାଯାଇଥାଏ ।

(C) ବ୍ୟବହୃତ କଞ୍ଚାମାଲ ଅନୁସାରେ (On the basis of source of rawmaterial used) : ଶିଳ୍ପରେ ବ୍ୟବହୃତ କଞ୍ଚାମାଲର ଉତ୍ସ (Available sources of raw materials) ଅନୁସାରେ ଏହାକୁ **ଚାରି** ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

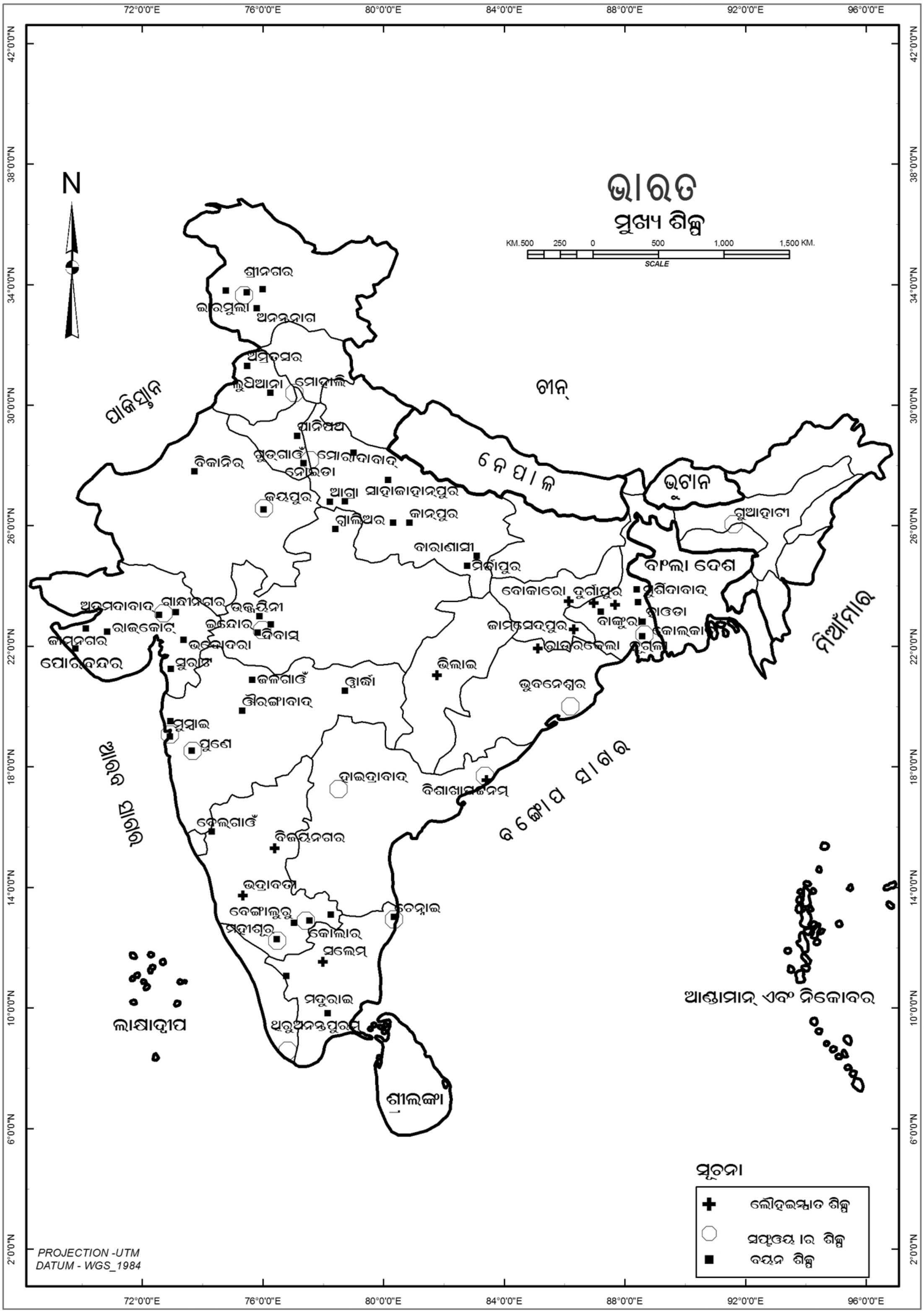
ଭାରତ
ମୁଖ୍ୟ ଶିଳ୍ପ
KM.500 250 0 500 1,000 1,500 KM.
SCALE
N
72°0'0"E
76°0'0"E
80°0'0"E
84°0'0"E
88°0'0"E
92°0'0"E
96°0'0"E
42°0'0"N
38°0'0"N
34°0'0"N
30°0'0"N
26°0'0"N
22°0'0"N
18°0'0"N
14°0'0"N
10°0'0"N
6°0'0"N
2°0'0"N
ଚୀନ୍
ପାକିସ୍ତାନ
ନେପାଳ
ଭୁଟାନ
ବାଂଲା ଦେଶ
ମିଆଁମାର
ଆରବ ସାଗର
ବଙ୍ଗୋପ ସାଗର
ଲାକ୍ଷାଦ୍ୱୀପ
ଆଣ୍ଡାମାନ୍ ଏବଂ ନିକୋବର
ଶ୍ରୀଲଙ୍କା
ଶ୍ରୀନଗର
ଅମୃତସର
ଲୁଧିଆନା
ବିକାନିର
ଜୟପୁର
ଆଗ୍ରା
କାନପୁର
ବାରାଣାସୀ
ବୋକାରୋ
ଦୁର୍ଗାପୁର
କୋଲକାତା
ଗୁଆହାଟୀ
ଅହମଦାବାଦ୍
ରାଜକୋଟ୍
ପୋରବନ୍ଦର
ସୁରାଟ
ଇନ୍ଦୋର
ଉଜ୍ଜୟିନୀ
ଭିଲାଇ
ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମୁମ୍ବାଇ
ପୁଣେ
ହାଇଦ୍ରାବାଦ୍
ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ
ଚେନ୍ନାଇ
ସଲେମ୍
ମଦୁରାଇ
ସୂଚନା
ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ
ବୟନ ଶିଳ୍ପ
PROJECTION -UTM
DATUM - WGS_1984

କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ (Agro based Industry) : କୃଷିରୁ ମିଳୁଥିବା କଞ୍ଚାମାଲରୁ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିବା ଶିଳ୍ପକୁ **କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ଚା, ଚିନି, କାର୍ପାସ, ବନସ୍ପତି ତେଲ, ରବର, ଝୋଟ ଶିଳ୍ପ ଆଦି ଗୋଟିଏ ଲେଖାଁଏ କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ ।

ଜଙ୍ଗଲଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ (Forest based Industry) : ଜଙ୍ଗଲରୁ ମିଳୁଥିବା କଞ୍ଚାମାଲ ବ୍ୟବହାର କରି ସ୍ଥାପିତ ଶିଳ୍ପକୁ **ଜଙ୍ଗଲଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, କାଗଜ ଶିଳ୍ପ, ଆସବାବପତ୍ର, ପ୍ୟାକିଂ ଦ୍ରବ୍ୟ, ଔଷଧୀୟ ବୃକ୍ଷରୁ ଔଷଧ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଶିଳ୍ପ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

ଜୀବଜନ୍ତୁ (ପଶୁ)ଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ (Animal based Industry) : ଏହି ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କଞ୍ଚାମାଲ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଦୁଗ୍ଧଜାତ ପଦାର୍ଥ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶିଳ୍ପ, ଚମଡ଼ା ଶିଳ୍ପ, ମତ୍ସ୍ୟ ଶିଳ୍ପ ଆଦି ଏହାର ଉଦାହରଣ ।

ଖଣିଜଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ(Mineral based Industry) : ଏହି ଶିଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଖଣିଜକୁ ଆଧାର କରି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ । ଲୌହ ଇସ୍ପାତ କାରଖାନା, ସିମେଣ୍ଟ ଶିଳ୍ପ , ଆଲୁମିନିୟମ ଶିଳ୍ପ, ପେଟ୍ରୋରସାୟନ ଶିଳ୍ପ ଆଦି ଏ ପ୍ରକାର ଶିଳ୍ପର ଅନ୍ତର୍ଗତ ।

(D) ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ଅନୁସାରେ (On the basis of ownership): ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ଅନୁସାରେ ଶିଳ୍ପକୁ **ଚାରି** ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ଶିଳ୍ପ (ସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ) (Public Sector Industry): ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଶିଳ୍ପ ସରକାର କିମ୍ବା ସରକାରୀ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ଓ ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ ତାକୁ **ସରକାରୀ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ରାଉରକେଲା ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା (Rourkela Steel Plant) SAIL (Steel Authority of India Limited) ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ଓ ପରିଚାଳିତ । ଗୁରୁ ବୈଦ୍ୟୁତିକ କାରଖାନା (BHEL) (Bharat Heavy Electricals Limited) ଆଦି ଏହାର ଉଦାହରଣ ।

ବେସରକାରୀ ଶିଳ୍ପ (ଘରୋଇ ଶିଳ୍ପ) (Private Sector industry) : ଏଭଳି ଶିଳ୍ପ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ପରିବାର କିମ୍ବା ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଗମ (Corporate) ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥାଇ ନିଜସ୍ୱ ପୁଞ୍ଜି ଲଗାଣ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳନା ଭାର ମଧ୍ୟ ନେଇଥା'ନ୍ତି ତାକୁ ବେସରକାରୀ ବା ଘରୋଇ ଶିଳ୍ପ କୁହାଯାଏ । ରିଲାଏନ୍‌ସ, ଟାଟା ଲୌହଇସ୍ପାତ, ବଜାଜ ଅଟୋ ଆଦି **ଘରୋଇ ଶିଳ୍ପ**ର ଉଦାହରଣ ।

ମିଳିତ ବା ଯୌଥ (Joint Sector) : ଯେଉଁ ଶିଳ୍ପ ଉଭୟ ସରକାର (କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସରକାର) ଓ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା ବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ କରି ସ୍ଥାପିତ ଓ ପରିଚାଳିତ ହୁଏ ସେ ପ୍ରକାର ଶିଳ୍ପକୁ **ମିଳିତ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । **ମାରୁତି ଉଦ୍ୟୋଗ** ଏବଂ **ଅଏଲ ଇଣ୍ଡିଆ** (Oil India) ଇତ୍ୟାଦି ଏହି ଶିଳ୍ପର ଉଦାହରଣ ।

ସମବାୟ ଶିଳ୍ପ (Cooperative Industry) : କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ସମବାୟ ସମିତି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଶିଳ୍ପକୁ **ସମବାୟ ଶିଳ୍ପ** କୁହାଯାଏ । ଏ ପ୍ରକାର ଶିଳ୍ପରେ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ସାଧାରଣତଃ ଉତ୍ପାଦନ, କଞ୍ଚାମାଲ ଯୋଗାଣକାରୀ ଓ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଉପରେ ମିଳିତଭାବେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଗୁଜରାଟର ଅମୁଲ ଦୁଗ୍ଧଜାତ ପଦାର୍ଥ ଶିଳ୍ପ, ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଚିନି ଶିଳ୍ପ, କେରଳର କଫି ଶିଳ୍ପ, ଲିଜ୍ଜତ ପାପଡ଼ ଆଦି ଏହାର ଉଦାହରଣ ।

ଖଣିଜଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ

ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ (Iron and Steel Industry) : ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ ଏକ ଖଣିଜଭିତ୍ତିକ (Mineral based) ଶିଳ୍ପ । ଏହା ଦେଶର ତଥା ଆଧୁନିକ ସଭ୍ୟତାର ମେରୁଦଣ୍ଡ ସଦୃଶ । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ **ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ** (Basic industry) ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶିଳ୍ପ ଯଥା ଭାରୀ ଶିଳ୍ପ, ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ ଏହାକୁ ଆଧାର କରି ଗଢ଼ି ଉଠିଛି । 1830 ମସିହାରେ ତାମିଲନାଡୁର ପୋଟୋନୋଭାଠାରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ 1864 ମସିହାରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର କୁଲ୍‌ଟୀ (Kulti)ଠାରେ ଆଧୁନିକ ଲୌହ ଶିଳ୍ପର ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର ରଖାଗଲା ।

1907 ମସିହାରେ ଜାମସେଦ୍‌ପୁରଠାରେ ଟାଟା କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଟାଟା ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା (Tata Iron and Steel Company) TISCO ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବା ସହିତ ଆଧୁନିକ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପର ଶୁଭାରମ୍ଭ ହେଲା । ପରେପରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ବର୍ଣ୍ଣପୁରଠାରେ ଭାରତୀୟ ଲୁହା ଇସ୍ପାତ (Indian Iron & Steel Company)IISCO ଦ୍ୱାରା ଏବଂ କର୍ଣ୍ଣାଟକର ଭଦ୍ରାବତୀଠାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ବିଖ୍ୟାତ ଇଞ୍ଜିନିୟର ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱରାୟାଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱରାୟା ଲୌହ ଇସ୍ପାତ କାରଖାନା ନାମରେ ନାମିତ ହେଲା । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ କେତେକ ବିଦେଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରର ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ ସହାୟତାରେ ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନାମାନ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଓଡ଼ିଶାର **ରାଉରକେଲା** (ଜର୍ମାନୀ ସହଯତାରେ) ଛତିଶଗଡ଼ର **ଭିଲାଇ,** (ତତ୍‌କାଳୀନ ସୋଭିଏତ୍ ରୁଷ ସହାୟତାରେ), ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର **ଦୁର୍ଗାପୁର** (ବ୍ରିଟେନର ସହାୟତାରେ), ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡର **ବୋକାରୋ** (ରୁଷିଆ ସହାୟତାରେ), ତାମିଲନାଡୁର **ସାଲେମ,** ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର **ବିଶାଖାପାଟଣା** ଓ କର୍ଣ୍ଣାଟକର **ବିଜୟନଗର**ଠାରେ ସମନ୍ୱିତ (Integrated) **ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ**ମାନ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା । ଏଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଭାରତରେ ପ୍ରାୟ 200ରୁ ଅଧିକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଇସ୍ପାତ କାରଖାନା (Mini Steel Plants) ଗଢ଼ି ଉଠିଛି ।

ବାର୍ଷିକ 32.8 ନିୟୁତ ଟନ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନ କରି ଭାରତ ପୃଥିବୀରେ **ନବମ** ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଛି । କିନ୍ତୁ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଜଣାପଡ଼େ ଭାରତରେ ମୁଣ୍ଡପିଛା ବାର୍ଷିକ 32 କି.ଗ୍ରା. ଲୌହଇସ୍ପାତ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛି । ଲୌହ ଇସ୍ପାତ କାରଖାନାରେ ବ୍ୟବହୃତ କଞ୍ଚାମାଲ ଓ ଉତ୍ପାଦ ଭାରୀ (Heavy) ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ **ଭାରୀ ଶିଳ୍ପ** (Heavy Industry) କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ କଞ୍ଚାମାଲରୂପେ ଭାରୀ ଲୁହାପଥର, କୋଇଲା, ଚୂନପଥରକୁ 4 : 2 :1 ଅନୁପାତରେ ନିଆଯାଏ । ଏହାକୁ ଶକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମାଙ୍ଗାନିଜ ଓ କ୍ରୋମାଇଟ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । କଞ୍ଚାମାଲ ଓ ଉତ୍ପାଦ ଉଭୟ ଭାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ପରିବହନ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ପରିବହନ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କଞ୍ଚାମାଲ ମିଳୁଥିବା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥାନରେ ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥାଏ । ଭାରତର ପୂର୍ବ ଉପକୂଳରେ ବିଶାଖାପାଟଣାରେ ଥିବା ବନ୍ଦରଭିତ୍ତିକ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ଖଣିଜ ସମ୍ପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଛୋଟ-ନାଗପୁର ମାଳଭୂମି ଓ ଦକ୍ଷିଣ ମାଳଭୂମିରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ସମସ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ଲୌହ ଶିଳ୍ପଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ଦାୟିତ୍ୱ (SAIL)(Steel Authority of India) ବହନ କରିଛି ।

ତୁମ ପାଇଁ କାମ

ଭାରତର କେଉଁ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ରହିଛି ତାହା ପ୍ରଦତ୍ତ ମାନଚିତ୍ରରୁ ଅଧ୍ୟୟନ କର ।

1950 ମସିହାରେ ଭାରତ ଓ ଚୀନ ପ୍ରାୟ ସମ ପରିମାଣର ଲୌହଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଚୀନ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ରାଷ୍ଟ୍ରରୂପେ ପରିଗଣିତ ହୋଇସାରିଛି ।

2004 ମସିହାରେ ଭାରତ ସର୍ବବୃହତ୍ ଇସ୍ପାତ ରପ୍ତାନିକାରୀ ରାଷ୍ଟ୍ରଭାବେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଛି । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ଲୌହଭିତ୍ତିକ ବାଣିଜ୍ୟର 2.25% ପୂରଣ କରି ପାରୁଛି । ଭାରତ ପୃଥିବୀର ଲୌହଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ହିସାବରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅନେକ ସମସ୍ୟା ରହିଛି ଯାହାକି ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ଉକ୍ତ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ହେଲା : **(କ)** ଉପଯୁକ୍ତ କୋଇଲାର ଅଭାବ **(ଖ)** ନିମ୍ନ ଉତ୍ପାଦିକା**(ଗ)** ଶକ୍ତିସଙ୍କଟ **(ଘ)** ନିମ୍ନମାନର ପ୍ରାବିଧି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଦାରୀକରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାଯୋଗୁଁ ବିଭିନ୍ନ ଘରୋଇ କମ୍ପାନୀମାନେ ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଗେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀଗୁଡ଼ିକ ହେଲେ ଭୂଷଣ ଇସ୍ପାତ, ଜିନ୍ଦଲ ଇସ୍ପାତ, ପୋସ୍କୋଇଣ୍ଡିଆ, ଦକ୍ଷିଣ କୋରିଆର କମ୍ପାନୀ (Posco), ଅର୍ସେଲର ମିତ୍ତଲ ଆଦି (Arcelor Mittal) ଏଠାରେ 1999 ମସିହାଠାରୁ 2004 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଭାରତ ଓ ଚୀନର ଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନର ଏକ ସମଲେଖ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇଛି । ସେଥିରୁ କ'ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛ ?

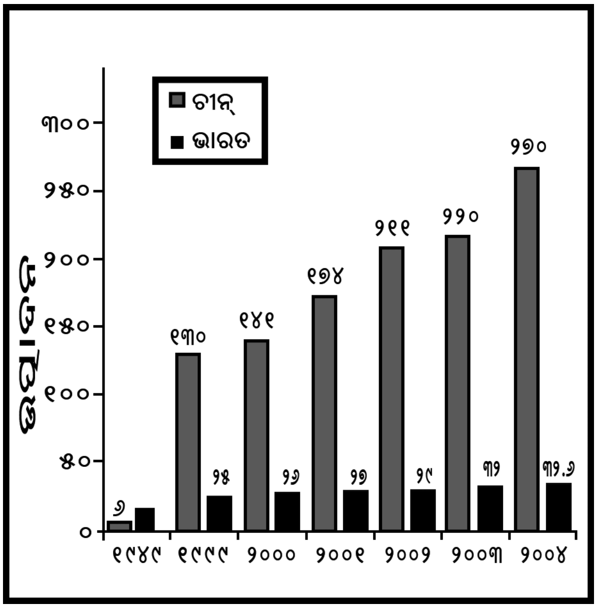

ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ?

1999 ମସିହାରୁ 2004 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଭାରତର ଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନରେ 7.6 ନିୟୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଚୀନରେ 140 ନିୟୁତ ଟନ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି ।

ଆଲୁମିନିୟମ ଶିଳ୍ପ (Aluminium Industry) : ଲୌହଇସ୍ପାତ ପଛକୁ ଆଲୁମିନିୟମ ଶିଳ୍ପ ଭାରତର ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିଳ୍ପରୂପେ ପରିଗଣିତ । ଆଲୁମିନିୟମ ଧାତୁ ନମନୀୟ, କଳଙ୍କିରୋଧକ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସୁପରିବାହୀ ହୋଇଥିବାରୁ ବିଭିନ୍ନ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥାଏ । ଲୁହା, ଦସ୍ତା, ତମ୍ବା ଓ ସୀସାର ଏକ ବିକଳ୍ପ ଧାତୁ ହିସାବରେ ଏହାର ଚାହିଦା ଦିନକୁଦିନ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ଗୋଟିଏ ଟନ୍ ଆଲୁମିନିୟମ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ତତଃପକ୍ଷେ 6 ଟନ ବକ୍ସାଇଟ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ବକ୍ସାଇଟ (Bauxite) ଖଣିଜ ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରଥମେ ଆଲୁମିନା ଓ ପରେ ଆଲୁମିନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ଆଲୁମିନିୟମ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଅଧିକ ପରିମାଣର ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ଶକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ । ଆଲୁମିନିୟମ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଲାଗୁଥିବା ସମସ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚର ଶତକଡ଼ା ପ୍ରାୟ 30 ରୁ 40 ଭାଗ କେବଳ ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ୪ଟି ଆଲୁମିନିୟମ କାରଖାନା ଅଛି । ଓଡ଼ିଶାରେ **ନାଲ୍‌କୋ** (NALCO),**ବାଲ୍‌କୋ** (BALCO) ଦୁଇଟି ସଂସ୍ଥାର ଆଲୁମିନିୟମ ଶିଳ୍ପ ରହିଛି । ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ **ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ, କେରଳ, ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ, ଛତିଶଗଡ଼ (କୋର୍ବା), ମହାରାଷ୍ଟ୍ର, ତାମିଲନାଡୁର ଚେନ୍ନାଇ,** (NALCO) ଆଦି ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କରେ **ଆଲୁମିନିୟମ ଶିଳ୍ପ** ରହିଛି । ଭାରତରେ ହାରାହାରି 600 ନିୟୁତ ଟନ୍ ଆଲୁମିନିୟମ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ ।

କାଗଜ ଶିଳ୍ପ (Paper Industry): କାଗଜ ଶିଳ୍ପ ଏକ ଜଙ୍ଗଲଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ । ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ କାଗଜ ଏକ ଅନିର୍ବାର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତୁ । ବହି, ଖାତା ଓ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ କାଗଜ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ଅଧୁନା ବିଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥର ପ୍ୟାକିଂ ପାଇଁ କାଗଜର ବ୍ୟବହାର ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ହେଉଅଛି । କାଗଜ ହାତରେ ତିଆରି ହୋଇପାରେ, ମାତ୍ର ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ଅଧିକ । 1860 ମସିହାରେ ଭାରତରେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା କାଗଜ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇଥିଲା । ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବରୁ ଦେଶରେ ସର୍ବମୋଟ 15ଟି କାଗଜ କଳ ଥିଲା ଏବଂ ବାର୍ଷିକ ଏକ ଲକ୍ଷ ଟନ୍ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଥିଲା । 1971-72 ସୁଦ୍ଧା କାଗଜକଳ ସଂଖ୍ୟା 60 କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ବାର୍ଷିକ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନ 7 ଲକ୍ଷ ଟନକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା ।

କାଗଜ ଶିଳ୍ପ କଞ୍ଚାମାଲ ପାଇଁ ନରମ କାଠ, କାଠମଣ୍ଡ, ନଡ଼ା, ଘାସ, କପାରୁ ମିଳୁଥିବା ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ, ଆଖୁଛେଦା ଓ ଅଦରକାରୀ କାଗଜ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ରାସାୟନିକ ଦ୍ରବ୍ୟ (କଷ୍ଟିକସୋଡ଼ା, କ୍ଷାରସୋଡ଼ା, ବ୍ଲିଚିଂ ପାଉଡ଼ର), ପ୍ରଚୁର ମଧୁର ଜଳ ଓ ଶକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼େ । କାଗଜ ଶିଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ କଞ୍ଚାମାଲର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳ ଓ ବଜାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । କୋଲକାତା ସହରର ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳରେ ବଡ଼ ବଡ଼ କାଗଜ କାରଖାନା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଦେଶର ମୋଟ ଉତ୍ପାଦିତ କାଗଜର ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହି କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସୁନ୍ଦରବନ, ଓଡ଼ିଶା, ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡ, ବିହାର ଏବଂ ଆସାମ ରାଜ୍ୟରୁ ମିଳୁଥିବା ବାଉଁଶ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଓ ଛତିଶଗଡ଼ରୁ ମିଳୁଥିବା ସବାଇଘାସ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ମହାରାଷ୍ଟ୍ରକୁ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନର

ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଞ୍ଚଳରୂପେ ନିଆଯାଏ । ଏଠାରେ ଛିଣ୍ଡାକନା (Rags), ବ୍ୟବହୃତ କାଗଜ ଓ ଖବର କାଗଜ ଓ କାଠମଣ୍ଡ (Pulp) କଞ୍ଚାମାଲରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କାଗଜ କଳ ରହିଛି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ଟିଟାଗଡ଼, ଓଡ଼ିଶାର ବ୍ରଜରାଜନଗର, ବିହାରର ଡ଼ାଲମିଆ ନଗର, ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶର ଲକ୍ଷ୍ନୌ, ହରିୟାଣାର ଫରିଦାବାଦ, ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ମୁମ୍ବାଇ, କର୍ଣ୍ଣାଟକର ଭଦ୍ରାବତୀଠାରେ କାଗଜ କଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଛି । ବାଉଁଶରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କାଗଜ ଉଚ୍ଚମାନର କିନ୍ତୁ ସବାଇ ଘାସରୁ ଯେଉଁ କାଗଜ ତିଆରି ହୁଏ ତାହା ନିକୃଷ୍ଟ ଧରଣର । ଭାରତର ଉତ୍ତର ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳରେ କାଗଜ ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ କଞ୍ଚାମାଲ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଉପଲବ୍ଧ କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ 1960 ମସିହା ପରେ ପ୍ରଥମ କରି କାଗଜକଳ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ ନେପାନଗରରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଛପାକାଗଜ (News print) ଉତ୍ପାଦନ ହୁଏ । ସେହିପରି ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ହୋସଙ୍ଗାବାଦଠାରେ (Currency Note) ଛାପିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ । ଭାରତର ଆଲ୍‌ପୀୟ ଅରଣ୍ୟରୁ ମିଳୁଥିବା ନରମ କାଠରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣର କାଠମଣ୍ଡ ମିଳିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥିଲେ ମଧ ପରିବହନ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅସୁବିଧା ପାଇଁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରୁନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ?

ଓଡ଼ିଶାର ବ୍ରଜରାଜନଗରଠାରେ ଥିବା ଓରିଏଣ୍ଟ କାଗଜ କଳ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ସେଥିରୁ କାଗଜ ଉତ୍ପାଦନ ହେଉନାହିଁ।

ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଉଦ୍ୟୋଗ (Engineering Industries) : ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବରୁ ଆମ ଦେଶ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଯନ୍ତ୍ର ଇଂଲଣ୍ଡ କିମ୍ବା ଜର୍ମାନୀ ଆଦି ବିଦେଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରରୁ ଆମଦାନି କରୁଥିଲା । କାର୍ପାସ ଶିଳ୍ପ, ଚିନି ଶିଳ୍ପ, କାଗଜ, ଚା' ତିଆରି କାରଖାନା ଓ ଖଣି ଖନନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାମରେ ଲାଗୁଥିବା ପ୍ରାୟ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ପାଇଁ ଆମକୁ ବିଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ଯନ୍ତ୍ରପାତି ନିର୍ମାଣରେ ଆମ ଦେଶରେ ଅଭୂତପୂର୍ବ ବିକାଶ ଘଟିଛି । ଭାରୀ ଯନ୍ତ୍ରପାତି (Heavy machine), ଶକ୍ତି କେନ୍ଦ୍ରରେ ବ୍ୟବହୃତ (Turbine), ସାର କାରଖାନା, ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା ଖଣି, ପେଟ୍ରୋ ରସାୟନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହୃତ ଯନ୍ତ୍ର ଓ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଆଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଦେଶରେ ନିର୍ମିତ ହେଉଛି ।

ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡର ରାଞ୍ଚିଠାରେ ସ୍ଥାପିତ **ଭାରୀ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ** ନିଗମ (Heavy Engineering Corporation) ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପରେ ବ୍ୟବହୃତ ବିଶାଳକାୟ ମେସିନ ତିଆରି କରିଥାଏ । ଖଣି ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବଡ଼ ବଡ଼ କ୍ରେନ ଦୁର୍ଗାପୁରଠାରେ ତିଆରି ହୁଏ । ଭୋପାଳ ଓ ହରିଦ୍ୱାରଠାରେ ଥିବା (BHEL (Bharat Heavy Electrical Limited) ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ବୃହଦାକାର ଟର୍‌ବାଇନ ଓ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଟର୍‌ବାଇନ ଓ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ନିର୍ମାଣ କରିଥାଏ । ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଯନ୍ତ୍ରପାତି (Surgical equipment), ଟେଲିଫୋନ (Telephone) ଆଦି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ବିଭିନ୍ନ ଭାରତୀୟ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଛି । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାରତ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହୋଇପାରିଛି ।

ପରିବହନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାରତ ଯଥେଷ୍ଟ ବିକାଶ ଲାଭ କରିଛି । ଭାରତୀୟ ରେଳ ବିଭାଗ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳରେ ଅଭୂତପୂର୍ବ ସାଫଲ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଛି । **ରେଳ ଇଞ୍ଜିନ, ଯାତ୍ରୀବାହୀ ଡ଼ବା** (Coaches), **ମାଲବାହୀ ଡ଼ବା** (Wagons) ଆଦି **ଭାରତୀୟ ରେଳ ବିଭାଗ** ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ । **ବାଷ୍ପୀୟ ଇଞ୍ଜିନ** (Steam engine), **ଡିଜେଲ ଇଞ୍ଜିନ** (Diesel engine), **ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଇଞ୍ଜିନ** (Electric engine) ଭାରତରେ ନିର୍ମିତ ହେଉଛି । ବାଷ୍ପୀୟ ଇଞ୍ଜିନର କ୍ଷମତା କମ୍ ଥିବାରୁ ଓ ପରିବେଶକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରୁଥିବାରୁ ତା'ର ଉତ୍ପାଦନ ବନ୍ଦ କରି ଦିଆଯାଇଛି । **ବାରାଣସୀ** ଓ **ଜାମସେଦପୁର**ଠାରେ **ଡିଜେଲ ଇଞ୍ଜିନ** କାରଖାନା ଅଛି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର **ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ନଗର**ଠାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଇଞ୍ଜିନ ତିଆରି ହୁଏ। ତାମିଲନାଡୁର **ପେରାମ୍ବୁର**ଠାରେ **ଯାତ୍ରୀବାହୀ ରେଳଡବା** କାରଖାନା ରହିଛି । ବେସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ଏପରି ଉଦ୍ୟୋଗ ଏବଂ ରେଳଡ଼ବା ମରାମତି କାରଖାନା (Workshop)ମାନଙ୍କରେ ମାଲବାହୀ

ଓ ଯାତ୍ରୀବାହୀ ଡ଼ବା ନିର୍ମାଣ ଓ ମରାମତି କରାଯାଇଛି । ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ମଞ୍ଚେଶ୍ୱରଠାରେ ରେଳ ଡ଼ବା ମରାମତି କାରଖାନା ଅଛି । ସଡ଼କ ପରିବହନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହୃତ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଯାନବାହନ ଓ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଭାରତରେ ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଛି । ଟ୍ରକ, ବସ, କାର, ଜିପ, ମଟର ସାଇକେଲ, ଟେମ୍ପୋ, ସ୍କୁଟର, ଟ୍ରାକ୍ଟର ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଯାନ ଆମ ଦେଶରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଛି । ତିନି ଚକିଆ ଯାନ (Three Wheeler Auto) ନିର୍ମାଣରେ ଭାରତର ସ୍ଥାନ ପୃଥିବୀରେ ଦ୍ୱିତୀୟ । ଭାରତରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ 15 ନିୟୁତ ସାଇକେଲ ଓ 4 ନିୟୁତ ସ୍କୁଟର ଓ ମଟର ସାଇକେଲ ନିର୍ମିତ ହେଉଛି । ଏ ସମସ୍ତ ଶିଳ୍ପ ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳ ଯଥା : **ଦିଲ୍ଲୀ, ଗୁଡ଼ଗାଓଁ, ମୁମ୍ବାଇ, ଚେନ୍ନାଇ, ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ, ପୁଣେ, କୋଲକାତା, ଲକ୍ଷ୍ନୌ, ଇନ୍ଦୋର, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଓ ଜାମ୍‌ସେଦ୍‌ପୁର** ଆଦି ସହରମାନଙ୍କରେ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏଠାରେ କାରିଗରୀ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ଓ ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ କୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକ ପାଇବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହୋଇନଥାଏ । ମାରୁତି ଉଦ୍ୟୋଗ (ଗୁଡ଼ଗାଓଁ), ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ମୋଟର୍ସ (କୋଲକାତା), ଟାଟା ମୋଟର୍ସ (ଜାମସେଦପୁର ଓ ପୁଣେ)ଠାରେ ନିଜ ନିଜର ମୋଟର ତିଆରି କାରଖାନା ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଟାଟା ମୋଟର୍ସ ଜାମସେଦପୁର କାରଖାନାରୁ ଏବଂ ଅଶୋକ ଲେଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଚେନ୍ନାଇ କାରଖାନାରୁ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଟ୍ରକ ନିର୍ମାଣ କରି ବଜାରକୁ ଛାଡୁଛନ୍ତି । ମହେନ୍ଦ୍ରା ଓ ମହେନ୍ଦ୍ରା କମ୍ପାନୀ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଚାରିଚକିଆ ଯାନ ନିର୍ମାଣ କରି ବଜାରକୁ ଛାଡୁଛନ୍ତି । ଭାରତୀୟ ସ୍ଥଳସେନା ପାଇଁ ଶକ୍ତିମାନ ଟ୍ରକ, ନିଶାନ ଓ ଜୋଙ୍ଗାଜିପ ଏହାର ଜବଲପୁର କାରଖାନାରେ ତିଆରି କରୁଛି । ଜଗତୀକରଣ ପ୍ରକିୟା ଆରମ୍ଭ ହେବାପରେ ଅନେକ ବିଦେଶୀ କମ୍ପାନୀ ତଥା ହୋଣ୍ଡା (ଜାପାନ) ସୁଜୁକି, ଫୋର୍ଡ଼ (ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା) ଆଦି ଭାରତରେ ନିଜର କାରଖାନା ସ୍ଥାପନ କରି ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ।

ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କାରଖାନା: ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ ଏକ ବୃହତ୍ ଶିଳ୍ପ । ଏହି କାରଖାନା ପାଇଁ ଅଧିକ ପୁଞ୍ଜି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତରେ ପାଞ୍ଚଟି ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କାରଖାନା ବିଶାଖାପାଟଣା, କୋଚି, ମୁମ୍ବାଇ, ମାର୍ମାଗାଓ ଏବଂ କୋଲକାତାରେ ଅଛି । ଏହା ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ଉଦ୍ୟୋଗ । ଏଠାରେ ନୌବାହିନୀ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ ଜାହାଜ ଓ ଯାତ୍ରୀବାହୀ ଜାହାଜ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାଛଡ଼ା ଷ୍ଟିମର, ବାର୍ଜ, ଡ୍ରେଜର ଓ ଉପକୂଳବାହୀ ଜାହାଜ (Coastliner) ଆଦି ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥାଏ । ଜାପାନ ସହାୟତାରେ କୋଚିଠାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କାରଖାନା ଏକ ଲକ୍ଷ DWT (Dead Weight Tonnage) (ଖାଲି ଜାହାଜର ଓଜନ) ଏବଂ ବିଶାଖାପାଟଣାଠାରେ 50000 ଓଜନର ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କ୍ଷମତା ରହିଛି । ଜାହାଜ ମରାମତି ପାଇଁ 16 ଗୋଟି ଶୁଷ୍କ ଡକ୍ (Dry Dock) (ପୋତ ନିର୍ମାଣ ଓ ମରାମତି କ୍ଷେତ୍ର) ରହିଛି ।

ଉଡ଼ାଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ ଶିଳ୍ପ : ଭାରତ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବେସାମରିକ ବିମାନ ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିନାହିଁ । ସାମରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହୃତ ବିମାନର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ, ସୁନାବେଡ଼ା (କୋରାପୁଟ), ନାସିକ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ, କାନପୁର, ଲକ୍ଷ୍ନୌଠାରେ କାରଖାନାମାନ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ କାରଖାନାରେ କୃଷିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ **"କୃଷକ"** ଓ **"ପୁଷ୍ପକ"** ନାମକ ଦୁଇଟି ହେଲିକପ୍ଟର ନିର୍ମିତ ହେଉଛି । **"କିରଣ"** (ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ପାଇଁ), (Marut) ସୁପର ସୋନିକ 'ଜେଟ୍ ଲଢୁଆ' ବିମାନ' (MIG21) ଏବଂ ନାଟ (Gnat) **ହାଲୁକା ଲଢୁଆ ବିମାନ** ନିର୍ମାଣ ଆମ ଦେଶରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି ।

ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ସ ଶିଳ୍ପ (Electronics Industry) ଟ୍ରାଞ୍ଜିଷ୍ଟର ରେଡ଼ିଓଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଟି.ଭି. ସେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟେଲିଫୋନ୍ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜ, ଫ୍ୟାକ୍ସ କମ୍ପ୍ୟୁଟର, ମୋବାଇଲ ସେଟ୍ ଓ ଡ଼ାକ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ସ ଶିଳ୍ପର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏହି ବିଭାଗ ସାମରିକ, ରେଳ, ବିମାନ, ମହାକାଶ ବିଜ୍ଞାନ ଓ ପାଣିପାଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହୃତ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଯୋଗାଇଥାଏ । ଏହାର ବ୍ୟବହାର ସାଧାରଣ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଜୀବନଶୈଳୀ ତଥା ଗୁଣବତ୍ତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ସୁପ୍ରଭାବ ପକାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ ବ୍ୟବହୃତ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ (Software) ଓ ଏହାର ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଅଂଶ ଉତ୍ପାଦନ (Hardware) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାରତ ବିଶ୍ୱ ବଜାରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛି । ବେଙ୍ଗାଲୁରୁକୁ ଦେଶର **ଇଲେକ୍ଟ୍ରାନିକ୍ସ ରାଜଧାନୀ** (Electronics Capital of India) ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଛି ।

ଦେଶର 18ଟି ସ୍ଥାନରେ (STP)(Software Technology Park) ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଛି । ଏହା ଦେଶରେ ନିଯୁକ୍ତି ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । 31 ମାର୍ଚ୍ଚ 2005 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଶରେ 1 ନିୟୁତ କର୍ମନିଯୁକ୍ତି ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି । ଏଥିରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଥିବା କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ 30 ପ୍ରତିଶତ ମହିଳା କର୍ମଚାରୀ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉତ୍ସାହ ଜନକ । ଭାରତର ମୋଟ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟର 2.4% ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ ଶିଳ୍ପରୁ ଆସୁଛି ।

> **ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ?**
>
> ***ଆମ ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ମଧ୍ୟ (Infocity) ସ୍ଥାପିତହୋଇ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଶିଳ୍ପରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ।***

ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରର ଦାନ (Contribution of Industry to Indian Economy): ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ଓ ପ୍ରଗତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶିଳ୍ପର ଭୂମିକା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ସ୍ୱାଧୀନତା ସମୟରେ ଦେଶରେ ଶିଳ୍ପର ଭିତ୍ତିଭୂମି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ଥିଲା । 1951 ଠାରୁ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଆମ ଦେଶ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନୁହେଁ, ଏ ଗୁଡ଼ିକ ରପ୍ତାନି କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି । ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ଦେଶରେ ଉପଲବ୍ଧ କଞ୍ଚାମାଲ ଦେଶ ଭିତରେ ବିନିଯୋଗ ହୋଇ ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଛି । ଏହା ଆମ ଦେଶର ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ଭଣ୍ଡାରକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିଛି । ଶକ୍ତି, ପରିବହନ ଓ ଯୋଗାଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି । କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଳକା ଶ୍ରମିକ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିୟୋଜିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଦେଶର ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ଓ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଏହା ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ବିକଶିତ କରିପାରିଛି । ଗତ ଦଶନ୍ଧିରେ ଦେଶର ଶିଳ୍ପ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହାର 7 ପ୍ରତିଶତରେ ସୀମିତ ରହିଥିଲା । 2003 ମସିହାଠାରୁ ଏହା 9 ରୁ 10 ପ୍ରତିଶତକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଆଗାମୀ ଦଶନ୍ଧିରେ ଏହା 12 ପ୍ରତିଶତକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ । ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଏହି ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହାରକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ NMCC (National Manufacturing Competitiveness Council) ଗଠିତ ହୋଇଛି ।

ଶିଳ୍ପଜନିତ ପ୍ରଦୂଷଣ ଓ ପରିବେଶ ଅବକ୍ଷୟ (Industrial Pollution & Environmental Degradation) : ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତିକୁ **ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ**ର ଅବଦାନ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ମାତ୍ର ଶିଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅବକ୍ଷୟ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଶିଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମୟରେ ବାୟୁ, ଜଳ, ଭୂମି ଓ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦୂଷଣ ହେଉଛି ।

କଳକାରଖାନାରୁ ନିର୍ଗତ ଧୂଆଁ ଓ ପାଉଁଶ ଗୁଣ୍ଡ ବାୟୁ ମଣ୍ଡଳ ଓ ଜଳ ମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରୁଛି । ଶିଳ୍ପାନୁଷ୍ଠାନରୁ ନିର୍ଗତ କାର୍ବନ ମନୋକ୍ସାଇଡ଼, ସଲଫର ଡ଼ାଇଅକ୍ସାଇଡ଼ ଦ୍ୱାରା ବାୟୁ ପ୍ରଦୂଷିତ ହେଉଛି । ବାୟମଣ୍ଡଳକୁ କଠିନ ଓ ତରଳ କଣିକା, ଧୂଳି, ବାଷ୍ପ, ଧୂଆଁ ଆଦି ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । କଠିନ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟହାନୀ ହୋଇ ରୋଗ ବ୍ୟାପୁଛି । ତାପଜ ବିଦ୍ୟୁତ୍‌କେନ୍ଦ୍ରରୁ ନିର୍ଗତ ଧୂଆଁ ଓ ପାଉଁଶ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରୁଛି । ରାସାୟନିକ ସାର କାରଖାନାରୁ ନିର୍ଗତ ରାସାୟନିକ ପଦାର୍ଥ ଯୋଗୁଁ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ 1984 ମସିହା ଡ଼ିସେମ୍ବର ମାସରେ ଭୋପାଳସ୍ଥିତ ଇଉନିଅନ କାର୍ବାଇଡ୍‌ରୁ ନିର୍ଗତ ମିଥାଇଲ ଆଇସୋସ୍ୟାନାଇଡ଼ ଗ୍ୟାସର ବିଷକ୍ରିୟାଯୋଗୁଁ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନୀ ଭଳି ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ବୀଭିଷିକାର ନଜିର ରହିଛି ।

ଶିଳ୍ପ କାରଖାନାରୁ ନିର୍ଗତ ଉଭୟ ଜୈବ ଓ ଅଜୈବ ତଥା ତରଳ ଓ କଠିନ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ନଈ, ନାଳ ଓ କେନାଲ ଆଦିକୁ ସିଧାସଳଖ ପ୍ରଦୂଷିତ କରୁଛି । ଏଣୁ ଜଳ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ଓ ଉଦ୍ଭିଦ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଅନ୍ତି । ମାଛଗୁଡ଼ିକ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ନ୍ତି । ଏ ପ୍ରକାର ଜଳ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କୋଇଲା, ରଙ୍ଗ, ସାବୁନ, କୀଟନାଶକ ଦ୍ରବ୍ୟ , ସାର, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ, ରବର ଶିଳ୍ପ ଆଦି ପ୍ରଦୂଷଣକାରୀ କାରଖାନା ଏବଂ କାଗଜ ଶିଳ୍ପ,

ବୟନ ଶିଳ୍ପ, ଚମଡ଼ା ଶିଳ୍ପ, ପେଟ୍ରୋ ରସାୟନ ଶିଳ୍ପ, ଚମଡ଼ା କାରଖାନା, ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରଲେପନ (Electroplating)ରୁ ବାହାରୁଥିବା ବିଷାକ୍ତ (Toxic) ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଭୂମି, ଜଳ, ମୃତ୍ତିକା ତଥା ଭୂଗର୍ଭ ଜଳ ପ୍ରଦୂଷିତ ହୋଇଥାଏ ।

କାରଖାନାମାନଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରପାତିର ଶବ୍ଦ, ଡ଼ିନାମାଇଟ ବିସ୍ଫୋଟ, ଯାନବାହନର ଶବ୍ଦ, କରତ, ବାୟବୀୟ ଖୋଦନ (Pneumatic drill) ଆଦି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ । ସ୍ଥଳବିଶେଷରେ ବିଭିନ୍ନ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରରୁ ନିର୍ଗତ ଶବ୍ଦ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇଥାଏ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ?

ପରମାଣୁ ଶକ୍ତି ଉତ୍ପାଦନ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ତେଜସ୍କ୍ରିୟ ବିକିରଣ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଅଧିକ କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇପାରେ । କାରଣ ଅଧିକାଂଶ ଆଣବିକ ଶକ୍ତି ଉତ୍ପାଦନ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଅବସ୍ଥିତ । ସୁନାମିଯୋଗୁଁ ସାମୁଦ୍ରିକ ତରଙ୍ଗ ଉକ୍ତ କାରଖାନାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆଣବିକ ପ୍ରଦୂଷଣ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଏବଂ ଏହାର ପରିଣତି ଭୟାବହ ହେଉଛି ।

ପରିବେଶ ଅବକ୍ଷୟ ରୋକିବା ପାଇଁ ଉପାୟ (Measures to Control of Environmental Degradation) : ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଉପାୟରେ ଶିଳ୍ପ ସ୍ଥାପନ, ଉପଯୁକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଚୟନ ଓ ଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ରୋକା ଯାଇପାରିବ । ଶିଳ୍ପରେ କୋଇଲା ବଦଳରେ ଖଣିଜ ତେଲ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ର ବ୍ୟବହାର ପ୍ରଦୂଷଣ ଦ୍ୱାରା ବହୁ ମାତ୍ରାରେ କମାଯାଇପାରିବ । ଏରୋସଲ (Aerosol) ଉତ୍ସର୍ଜନ (Emission) ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଶିଳ୍ପରେ ଫିଲଟର, ଅବକ୍ଷେପକ (Precipitator) ଆଦିର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦୂଷଣ ରୋକା ଯାଇପାରିବ । ଯାନବାହାନରେ ଜୈବ ଡ଼ିଜେଲ କମ୍ବା ସୌରଶକ୍ତି ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦୂଷଣ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ । କାରଖାନାରୁ ବାହାରୁଥିବା କଠିନ ତଥା ତରଳ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ (Effluent)କୁ ସିଧାସଳଖ ନଇ, ନାଳକୁ ନଛାଡ଼ି ଉପଚାର ପରେ ଛାଡ଼ିଲେ ଜଳ ପ୍ରଦୂଷଣ କମ୍ ହେବ । ତରଳ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଥମେ ଯାନ୍ତ୍ରିକ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଜୈବିକ ଓ ତୃତୀୟରେ ଜୈବ ରାସାୟନିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ବିଶୋଧିତ କରାଯାଇପାରିବ ।

ମୃତ୍ତିକା ଓ ଭୂମି ପ୍ରଦୂଷଣ ରୋକିବା ପାଇଁ 3 ଟି ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରାଯାଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁକୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ଗୋଟାଇ ଆଣି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଠୁଳ ବା ଏକାଠି କରିବାକୁ ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଗର୍ତ୍ତ ପୂରଣ ପାଇଁ ବିନିଯୋଗ କରାଯିବ । ତୃତୀୟ ସ୍ତରରେ ପୁନଃଚକ୍ରଣ ଦ୍ୱାରା ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ।

NTPC ପରିବେଶ ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ତଥା ଜଳ, ଜାଳେଣି ଓ ଗ୍ୟାସର ଖର୍ଚ୍ଚ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ନିମ୍ନସ୍ଥ କେତେକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । **(କ)** ଆଧୁନିକ ପଦ୍ଧତିରେ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର **(ଖ)** ପାଉଁଶର ଅଧିକ ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦୂଷଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ **(ଗ)** ସବୁଜ ବଳୟ ସୃଷ୍ଟି କରି ପ୍ରାକୃତିକ ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷା **(ଘ)** ପୋଖରୀ ସୃଷ୍ଟି କରି ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ତଥା ପାଉଁଶମିଶ୍ରିତ ଜଳର ପୁନଃଚକ୍ରଣ ପଦ୍ଧତିରେ ତରଳ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ପରିଚାଳନା **(ଙ)** ପ୍ରତ୍ୟେକ କାରଖାନାରେ ପରିବେଶ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ପର୍କରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିବେଶ ଅବକ୍ଷୟ ରୋକାଯାଇପାରିବ ଓ ସୁସ୍ଥ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇପାରିବ ।

ତୁମ ପାଇଁ କାମ

1. ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗରେ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।

2. ଶିଳ୍ପର ପ୍ରକାର ଭେଦ ଅନୁସାରେ ନିଜ ଦଳ ଭିତରେ (Quiz) ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସେଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଅନ୍ୟ ଦଳଠୁ ଆଦାୟ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

3. ନିଜ ଅଞ୍ଚଳର ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।

4. ତୁମ ଅଞ୍ଚଳରେ ବିନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ମିଳୁଥିବା କଞ୍ଚାମାଲର ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କର ।

5. *ଓଡ଼ିଶାର ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳରେ ଅଧିକାଂଶ ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ ଗଢ଼ି ଉଠିଛି । ଏହାର କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଖୋଜି ନିଜ ଟିପ୍ପଣୀ ଖାତାରେ ଲେଖ ।*

6. *ତୁମ ରାଜ୍ୟରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ଶିଳ୍ପାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।*

7. *ତୁମ ବାସସ୍ଥାନ ପାଖରେ ଥିବା ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗକୁ ସହପାଠୀ ତଥା ଭୂଗୋଳ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହ ଯାଇ ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କର ଏବଂ ଉକ୍ତ ଉଦ୍ୟୋଗର ଫଟୋ ଚିତ୍ର ସଂଗ୍ରହ କରି ଶ୍ରେଣୀ ଗୃହରେ ରଖ ।*

8. *ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳରେ ନିଜେ କ୍ଷେତ୍ର ପରିଦର୍ଶନ କରି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପ୍ରଦୂଷଣର ନମୁନା ସଂଗ୍ରହ କର । ପ୍ରଦୂଷଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମ୍ଭବ କି ନୁହେଁ ତା' ସମ୍ପର୍କରେ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କର ।*

9. *ଭାରତରେ କେଉଁ ବିଦେଶୀ କମ୍ପାନୀଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କର ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି, ତା'ର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସହପାଠୀମାନଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା କର ।*

10. *ଯଦି ତୁମ ବିଦ୍ୟାଳୟଟି କୌଣସି ଏକ ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳ ପାଖରେ ରହିଛି ତା' ହେଲେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ପ୍ରଦୂଷଣ ନିର୍ଗତ ହେଉଛି ଏବଂ ତାହା ତୁମ ପାଇଁ କିପରି କ୍ଷତିକାରକ ତା'ର ଏକ ଟିପ୍ପଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।*

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଚାରୋଟି ଲେଖାଁଏ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଛି । ଠିକ୍ ଉତ୍ତରଟି ବାଛି ଲେଖ ।

(a) ବକ୍ସାଇଟ କେଉଁ ଉଦ୍ୟୋଗର କଞ୍ଚାମାଲରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ?

(i) ଲୁହା (ii) ଆଲୁମିନିଅମ

(iii) ତମ୍ବା (iv) ସିମେଣ୍ଟ

(b) କେଉଁ ସଂସ୍ଥାଟି ଲୌହ-ଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ?

(i) SAIL (ii) NALCO

(iii) OIL (iv) BALCO

(c) କେଉଁଟି ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ସଂସ୍ଥା ନୁହେଁ ?

(i) SAIL (ii) TISCO

(iii) NALCO (iv) IDCO

(d) କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଯାତ୍ରୀବାହୀ ରେଳଡ଼ବା ତିଆରି ହୁଏ ?

(i) କପୁରଥାଲା (ii) ବାରାଣାସୀ

(iii) ପେରାମ୍ବୁର (iv) କୋଲକାତା

2. ଭାରତର ରେଖାଙ୍କିତ ମାନଚିତ୍ରରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଅ ।

(a) ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କାରଖାନା (b) ଲୌହଇସ୍ପାତ କାରଖାନା

(c) ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ସ କାରଖାନା (d) ଉଡ଼ାଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ କାରଖାନା

3. ନିମ୍ନଲିଖିତଗୁଡ଼ିକର ପୁରା ନାମ ଲେଖ ।

(i) IISCO (ii) SAIL (iii) TISCO (iv) NALCO (v) MNC

4. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ସଂକ୍ଷେପରେ ଦିଅ ।

(a) ବିନିର୍ମାଣ ଉଦ୍ୟୋଗ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝାଯାଏ ?

(b) ପ୍ରାଥମିକ ଉତ୍ପାଦ କ'ଣ ? ଏହାର ଉଦାହରଣ ଦିଅ ।

(c) ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ କ'ଣ ? ଏହାର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।

(d) ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ପ୍ରାକୃତିକ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ?

(e) ଯୌଥ ଶିଳ୍ପ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ?

(f) MNC ବା ବହୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ କ'ଣ ?

5. (a) ଭାରତର ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଶିଳ୍ପକ୍ଷେତ୍ରର ଅବଦାନ କ'ଣ ?

(b) ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାର ଭିତ୍ତିରେ ଶିଳ୍ପର ବିଭାଗୀକରଣ କରି ଉଦାହରଣ ଦିଅ ।

(c) ଶିଳ୍ପଜନିତ ପ୍ରଦୂଷଣ କ'ଣ ? ଏହାକୁ କିପରି ରୋକାଯାଇପାରିବ ?

(d) NTPC କିପରି ପ୍ରଦୂଷଣକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିଛି ବୁଝାଅ ।

(e) ଭାରତରେ ଜାହାଜ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ କ'ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଲେଖ ।

(f) ଭାରତର ଲୌହଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପ ସମ୍ପର୍କରେ ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା ଦିଅ ।

6. ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦର୍ଶାଅ ।

(a) କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ (b) ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ ଓ ଖାଉଟି ଶିଳ୍ପ (c) ମିଳିତ ବା ଯୌଥ ଶିଳ୍ପ ଓ ସମବାୟ ଶିଳ୍ପ (d) ଭାରୀ ଶିଳ୍ପ ଓ ହାଲୁକା ଶିଳ୍ପ (e) ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ଶିଳ୍ପ ଓ ଘରୋଇ ଶିଳ୍ପ ।

7. କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ।

(a) ଲୌହ-ଇସ୍ପାତ କାରଖାନା କଞ୍ଚାମାଲ ମିଳୁଥିବା ସ୍ଥାନ ନିକଟରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ ।

(b) ମଟର ନିର୍ମାଣ କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ନିକଟରେ ସ୍ଥାପିତ ।

(c) ଲୌହ-ଇସ୍ପାତ ଶିଳ୍ପକୁ ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ କୁହାଯାଏ ।

(d) ବେଙ୍ଗାଲୁରୁକୁ ଭାରତର ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ସ ରାଜଧାନୀ କୁହାଯାଏ ।

(e) ରାସାୟନିକ କାରଖାନା ଜନବସ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ସମସ୍ୟା ।

8. "ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ଏକ ଜାତୀୟ ସମସ୍ୟା" ଏହା ଉପରେ ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖ ।

9. ଲୌହ-ଇସ୍ପାତ ଉତ୍ପାଦନରେ 1999 ମସିହାରୁ 2004 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଉଭୟ ଚୀନ୍ ଓ ଭାରତର ଅଗ୍ରଗତିରେ କ'ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛ ? ଏହା ଉପରେ ବିଭିନ୍ନ ଦଳ ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖିବେ ।

■■■

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ

ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ

ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ଏକ ବହୁ ପ୍ରଚାରିତ ଶବ୍ଦ । ଏହାର ବ୍ୟବହାର ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇଥାଏ । ଯଥା; କୌଣସି ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ରୂପରେଖ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସେ ଦେଶର ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କୌଣସି ଦେଶରେ ବିକାଶର ମୂଳଦୁଆ ସ୍ଥାପନ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ଆଧାର କରି ଅର୍ଥଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଦେଶକୁ ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା : **ବିକଶିତ ଦେଶ** ଏବଂ **ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶ** । ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା, ଜର୍ମାନୀ, ଫ୍ରାନ୍ସ, ଇଂଲଣ୍ଡ, ଜାପାନ, ଆଦି ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ବିକଶିତ ଏବଂ ଭାରତ, ପାକିସ୍ତାନ, ଶ୍ରୀଲଙ୍କା, ବାଂଲାଦେଶ, ଆଦି ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖି ଦେଶ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ଏଠାରେ ମନେରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ବିକଶିତ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଜନସଂଖ୍ୟା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ । କିନ୍ତୁ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ମୁଖ୍ୟ ସମସ୍ୟା ହେଲା ସେମାନଙ୍କର ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି । ସେମାନେ ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନ କରିପାରିବା ହେତୁ ସମ୍ବଳ ଉପରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଚାପପଡ଼େ ଓ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟରେ ଆଶାନୁରୂପ ବୃଦ୍ଧି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ କାରଣଯୋଗୁଁ ବିକଶିତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୀବନଯାପନର ମାନ ଅତି ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଲୋକେ ଗରିବ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଆୟ କମ୍ ଏବଂ ଜୀବନଯାପନର ମାନ ଅତି ନିମ୍ନ ଧରଣର ।

ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ଏବଂ ଏହାର ନିରୂପଣ : ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ କହିଲେ ଆମେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଆର୍ଥନୀତିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିକୁ ହିଁ ବୁଝୁ । କାରଣ ଆର୍ଥନୀତିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ବା ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ଦେଶର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ଏବଂ ମୋଟ ଜାତୀୟ ଆୟରେ କ୍ରମାଗତ ବୃଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହେଲେ ହିଁ ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମନେରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, କେବଳ ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିକୁ ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୀବନଯାପନର ମାନ ଓ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିରେ ଉନ୍ନତି, ସାମାଜିକ ଏବଂ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଇତ୍ୟାଦି ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶର ଉଦାହରଣ । ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶକୁ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ ମୋଟ ଜାତୀୟ ଆୟ ଓ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟକୁ ଆଧାର ଭାବରେ ନିଆଯାଏ । କୌଣସି ଦେଶର ବର୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଏବଂ ସେବାର ମୁଦ୍ରାଗତ ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ତତ୍‌ସହିତ ବହିରାଗତ ଆୟର ସମଷ୍ଟିକୁ ମୋଟ ଜାତୀୟ ଆୟ ବା (Gross Domestic Product ବା GDP) ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଉକ୍ତ ଆୟକୁ ସେ ଦେଶର ଜନସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଭାଗ କଲେ ସେ ଦେଶର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ନିରୂପଣ ହୋଇପାରିବ । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ ଜନସଂଖ୍ୟାର ଭୂମିକା ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । କାରଣ ପୃଥିବୀରେ ଏଭଳି ବହୁତ ଦେଶ ଅଛି ଯାହାର କି ମୋଟ ଜାତୀୟ ଆୟ ଭାରତ ସହ ସମାନ ବା ତା' ଠାରୁ କମ୍ । ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଜନସଂଖ୍ୟା ଯେହେତୁ ଭାରତ ତୁଳନାରେ କମ୍ ସେମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ପିଛା ଆୟ ଭାରତଠାରୁ ବହୁ ଅଧିକ ଓ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ବିକଶିତ । କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପରିସଂଖ୍ୟାନ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ହିସାବ ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତର ଜାତୀୟ ଆୟ 1950-51ମସିହାରେ 1,32,367 କୋଟି ଟଙ୍କା ଥିବାବେଳେ 2003-04 ମସିହାରେ 12,66,005 କୋଟି ଟଙ୍କା ଏବଂ 2010-11 ବେଳକୁ

48,85,954 କୋଟି ଟଙ୍କାରେ ପହଁଞ୍ଚିଛି । ଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ, ଆମ ଦେଶର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ 2003-04 ରେ 36871.1 ଟଙ୍କା ଥିବାବେଳେ 2010-11 ରେ 53,331 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶ ନିଜର ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଜୀବନଧାରଣର ମାନ ଉନ୍ନତ କରିବା ପାଇଁ ଜାତୀୟ ଆୟ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ବୃଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଆର୍ଥିକ ନୀତି ପ୍ରଚଳନ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଥା : ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ସମାଜବାଦୀ ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ମିଶ୍ର ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ସ୍ୱାଧୀନତା ପରଠାରୁ ଭାରତ ମିଶ୍ର ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପରିଚାଳିତ । ଏଠାରେ ଉଭୟ ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ଓ ସମାଜବାଦୀ ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମିଶ୍ରଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ କୃଷି ଓ ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥିବା କଳକାରଖାନା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥାଏ ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଲାଭ ଆଶା ରଖି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ସରକାରୀ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏବଂ ପରିଚାଳିତ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଯଥା : ରେଳ ବିଭାଗ, ଡାକ ବିଭାଗ ପ୍ରଭୃତି ଜନକଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଏବଂ ଭାରତରେ ଏହି ଦୁଇ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ସୁସମ୍ପର୍କ ରହିଥାଏ ଓ ସହଯୋଗର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ।

ଭାରତର ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶର ପରିମାଣ ଓ ପ୍ରକାରଭେଦ : ଭାରତ ଏକ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶ । ଏହାର ଜାତୀୟ ଆୟ ଓ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ଅନ୍ୟ ବିକଶିତ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ତୁଳନାରେ ବହୁତ କମ୍ । ଇଂରେଜ ଶାସନ ସମୟରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅତି ଶୋଚନୀୟ ଥିଲା । ତତ୍କାଳୀନ ଇଂରେଜ ଶାସକମାନେ ଭାରତର ଆର୍ଥିକ ବିକାଶ ପାଇଁ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ନଥିଲେ । କେବଳ ସ୍ୱାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତିପରେ ଭାରତ ସରକାର ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତି ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । କୃଷିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ଉତ୍ପାଦନ କରି ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଭୂ-ସଂସ୍କାର ଆଇନ୍, ଯଥା : **ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ, ଭୂମିହୀନ କୃଷି ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ସରକାରୀ ଜମି ପ୍ରଦାନ, ଜୋତର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ** ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଛି । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଚାଷ ଜମିକୁ ଜଳସେଚନର ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବୃହତ୍, ମଧ୍ୟମ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳସେଚନ ପ୍ରକଳ୍ପମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଛି । ଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଉନ୍ନତ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ତରରେ ତାଲିମର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଉଅଛି । ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ମଧ୍ୟ ଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ଚାଷର ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱଳ୍ପ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ମିଆଦି ଋଣ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । 1948 ମସିହା ପରଠାରୁ ଭାରତରେ ଶିଳ୍ପାୟନର ଦ୍ରୁତ ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ନୂତନ ଶିଳ୍ପନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଉଅଛି । ସରକାରୀ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସଂରକ୍ଷଣ ରଖିବା ସହିତ ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟୋଗପତିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା, ଯଥା : ଟିକସରେ ରିହାତି, ସୁବିଧାରେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଋଣ ପ୍ରଦାନ, ବିଦେଶରୁ କଞ୍ଚାମାଲ ଆମଦାନି ଇତ୍ୟାଦି ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ କାରାଯାଉଅଛି ।1950-51ରେ ଭାରତ ସବୁଜ ବିପ୍ଳବର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିସାରିଛି ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ଭାରତ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇଛି । ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଶ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତି କରି ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିଭୂମି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିଛି ।

ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସେବା କ୍ଷେତ୍ର ଯଥା : ବ୍ୟାଙ୍କ, ଡାକ, ରେଳ, ବୀମା ଆଦିର ପରିସର ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ।

ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତି 1991 ମସିହା ପରଠାରୁ ଭାରତରେ ଏକ ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇ ତଦନୁଯାୟୀ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଛି । ଏହି ଅର୍ଥନୀତିର ବୈଶିଷ୍ଟ ହେଲା : (Liberalisation) **ଉଦାରୀକରଣ**, (Privatisation) **ଘରୋଇକରଣ** ଏବଂ (Globalisation) **ଜଗତୀକରଣ** ।

ସ୍ୱାଧିନତା ପ୍ରାପ୍ତି ପରଠାରୁ ଭାରତ ମିଶ୍ର ଅର୍ଥନୀତି ଅନୁସରଣ କରିଥିଲା । ଏହି ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଦେଶରେ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଭୟ ସରକାରୀ ଏବଂ ଘରୋଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟରେ ସହଯୋଗ ରଖିବା ସହିତ ଉଭୟେ ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତିରେ ମିଳିମିଶି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଦେଶ ଶିଳ୍ପ ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ସଫଳତା ହାସଲ କରିପାରିଥିଲା । 1948-1990 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଦେଶର ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିଭୂମି ସ୍ଥାପନ ହେବା ସହିତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଏବଂ ଔଦ୍ୟୋଗିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୂତ ସଫଳତା ମିଳିଥିଲା । ସେ

ସମୟରେ ଦେଶର ମୋଟ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟରେ କୃଷି ତଥା ପ୍ରାଥମିକ କ୍ଷେତ୍ରର ଅବଦାନ ହ୍ରାସ ପାଇ ଶିଳ୍ପ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଲା। କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଶରେ ବିଫଳତା ଦେଖା ଦେଇଥିଲା। ଯଥା : ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟୋଗ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ସରକାରୀ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଯୋଗୁଁ ଦେଶର ଶିଳ୍ପ ବିକାଶରେ ଆଶାନୁରୂପ ଉନ୍ନତି ହୋଇପାରିନଥିଲା ଏବଂ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖାଗଲା ଯେ, ଅନେକ ସରକାରୀ ଉଦ୍ୟୋଗର ଦକ୍ଷତା କମିବା ସହିତ କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା। ଏହା ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତିରେ ଏକ ବଡ଼ ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରି ଚାଲିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି କ୍ରମଶଃ ଦୁର୍ବଳ ହେବା ସହିତ ଏକ ସଂକଟଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେଲା। ଦେଶର ଗଚ୍ଛିତ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରାର ପରିମାଣ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ହ୍ରାସ ପାଇବାକୁ ଲଗିଲା। ଏଭଳି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଯେ ସେତେବେଳେ ସରକାର କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଦରମା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଗଚ୍ଛିତ ସୁନାକୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଲଣ୍ଡନରେ ବନ୍ଧା ପକାଇ ଋଣ ଆଣି ଦେଶକୁ ଚଳାଇବାପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା। ସେତେବେଳେ ଜାତୀୟ ଆୟ ବୃଦ୍ଧି ମାତ୍ର 0.8 ପ୍ରତିଶତକୁ କମି ଆସିଥିଲା ଏବଂ ମୁଦ୍ରାସ୍ଫୀତି 12%କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା। ଏଥିନିମନ୍ତେ ଦେଶରେ 1991 ମସିହାରେ ସରକାର ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତିର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଇଥିଲେ।

(1) ଉଦାରୀକରଣ (Liberlisation): ଉଦାରୀକରଣ ହେଉଛି ଏକ ନୀତି ଯେଉଁଥିରେ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ର ଆମଦାନି ଏବଂ ରପ୍ତାନି ପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଥିବା ସରକାରୀ କଟକଣା ଯଥା - ଲାଇସେନ୍ସ୍ ଫି, ଟ୍ୟାକ୍ସ ଇତ୍ୟାଦିର ଉଚ୍ଛେଦ ବା କୋହଳ କରାଯିବା, ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟୋଗପତି ତଥା ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଧିନତା ପ୍ରଦାନ- ଯେପରିକି ସେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥ ଉତ୍ପାଦନ କରିବେ, କେତେ ପରିମାଣରେ କରିବେ ଏବଂ କେଉଁଠାରେ କରିବେ ଇତ୍ୟାଦି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ଏକ ଯୁଗ ଆସିଛି ଯେଉଁଠିକି ଆମେ ଦେଖିଛେ ଯେ କୌଣସି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ପ୍ରଯୁକ୍ତି ବିଦ୍ୟା କୌଣସି ଏକ ଦେଶର ଏକଚାଟିଆ ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ। ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଲ ଜିନିଷ, ଦାମି ବ୍ରାଣ୍ଡର ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ଉପଲବ୍ଧ। ଏହା କେବଳ ଉଦାରୀକରଣ ନୀତି ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି। ଏହି ନୀତି ପୃଥିବୀର କେତେକ ଅତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସଂସ୍ଥା ଯେମିତିକି **ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂସ୍ଥା** ବା World Trade Organisation (WTO)ର ସମର୍ଥନ ଲାଭ କରି ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇପାରିଛି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଏଁ ପ୍ରାୟ 150 ଟି ଦେଶ ଏହାର ସଦସ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସଂସ୍ଥା ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିୟମାବଳୀର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରି ଏହାକୁ ସୁଚାରୁରୂପେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଉଅଛି ।

(2) ଘରୋଇକରଣ (Privatisation) ଘରୋଇକରଣ ନୀତି ହେଉଛି ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତିର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ବୈଶିଷ୍ଟ। ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାରୀ ଉଦ୍ୟୋଗଗୁଡ଼ିକର ବିଫଳତା ହିଁ ଏହି ନୀତିର ପ୍ରଣୟନ ପାଇଁ ଦାୟୀ। ବହୁତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟୋଗୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯାଇ ସରକାରୀ ଉଦ୍ୟୋଗ ସହିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଇଥାଏ। ପ୍ରାୟ 18 ଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାରୀ ଉଦ୍ୟୋଗର ଏକଚାଟିଆ ଅଧିକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି।

(3) ଜଗତୀକରଣ (Globalisation) **:** ଏହି ପ୍ରକାର ଅର୍ଥନୀତି ହେଉଛି ବଜାରଭିତ୍ତିକ ଅର୍ଥନୀତି। ଏହା ଭାରତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲା ପରେ ଭାରତ ବିଶ୍ୱ ସମୁଦାୟ ସହିତ ଉତ୍ପାଦନ, ବାଣିଜ୍ୟ, ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ ଇତ୍ୟାଦି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାମିଲ ହୋଇପାରିଛି। ବିଦେଶୀ ତଥା ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ ଆମ ଦେଶରେ କଳକାରଖାନାମାନଙ୍କରେ ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ କରିପାରିବେ, ନୂଆ ନୂଆ କଳକାରଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦେଶରେ ଉତ୍ପାଦିତ ସେମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା ଆମ ଦେଶରେ ଯୋଗାଇ ପାରିବେ, ତା' ପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସରକାରୀ କଟକଣାକୁ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ କୋହଳ କରାଯାଇଛି। ସେହିଭଳି ଆମ ଦେଶର ଶିଳ୍ପୋଦ୍ୟୋଗୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଦେଶରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ସ୍ଥାପନ କରି ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ କରିବା ସହିତ ସେ ଦେଶରେ ଆମ ଦେଶରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା ବିକ୍ରୟ ନିମନ୍ତେ ଅନୁମତି ପାଇଛନ୍ତି। ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଚଳିତ ବିଭିନ୍ନ

ପ୍ରକାର ଟିକସ୍, କଟକଣା ଇତ୍ୟାଦି ଭାରତ ସରକାର କୋହଳ କରିବା ସହିତ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶୁଳ୍କ ହାର ହ୍ରାସ କରିବା ଓ କେତେକ ଟିକସ୍ ଛାଡ଼ କରିବା ଭଳି ପଦକ୍ଷେପମାନ ନେଇଛନ୍ତି। ନିମ୍ନରେ କେତେଗୋଟି ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଉଦାହରଣ : ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟଶୈଳୀ : ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସରଞ୍ଜାମ ତିଆରି କରିଥାଏ । ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟଶୈଳୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତୀକରଣ ଯୁଗରେ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ। ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ ତା'ର ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ବା ସରଞ୍ଜାମ ତିଆରି କରିବ ତା'ର ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତିରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ, ଯୋଜନା ଏବଂ ଡିଜାଇନ୍ କେନ୍ଦ୍ରର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଆମେରିକାର ଗବେଷଣାଗାରରେ ଥାଏ। ତା'ପରେ ସେହି ଯନ୍ତ୍ରପାତିଗୁଡ଼ିକ ଚୀନ୍ ଦେଶରେ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଏ। ଉତ୍ପାଦିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଜାହାଜରେ ମେକ୍ସିକୋ ବା ପୂର୍ବ ୟୁରୋପୀୟ ଦେଶମାନଙ୍କୁ ପଠାଯାଏ ଯେଉଁଠାରେ କି ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଡ଼ାଯୋଡ଼ି କରାଯାଇ ଦ୍ରବ୍ୟ (Finished Product) ତିଆରି ହୁଏ ଏବଂ ଏହା ପୃଥିବୀ ସାରା ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥାଏ। ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ କମ୍ପାନୀର ଖାଉଟି ସେବା (Customer Care) ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ (Call Centre)ରେ ସମ୍ପାଦିତ ହୁଏ। ଏହି ଉଦାହରଣରୁ ବୁଝାପଡ଼େ ଯେ ଏକ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ (MNC) କେବଳ ତା'ର ବିକ୍ରୟ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥକୁ ପୃଥିବୀ ସାରା ବିକ୍ରୟ ନିମନ୍ତେ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇନଥାଏ ବରଂ ଏହି ପଦାର୍ଥକୁ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ସହାୟତା ନେଇଥାଏ। ଏପରି ହେବାର କାରଣ ହେଲା ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ପାଦିତ ବସ୍ତୁକୁ ଯେତେ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ତିଆରି କରି ବଜାରରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇବାର ଯୋଜନା କରି ସେ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି। ଚୀନ୍‌ର ଶ୍ରମିକମାନେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ହେତୁ ବହୁତ କମ୍ପାନୀ ଏଠାରେ ତାଙ୍କର ଜିନିଷ ଉତ୍ପାଦନ କରନ୍ତି। ତା'ପରେ ବିକ୍ରୟ ନିମନ୍ତେ ମେକ୍ସିକୋ ବା ପୂର୍ବ ୟୁରୋପୀୟ ଦେଶକୁ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି। କାରଣ ଏହା ବିଶ୍ୱର ବହୁତ ବଡ଼ବଡ଼ ଦେଶର ବଜାରର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଟନ୍ତି ଯେମିତିକି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ବା ଇଉରୋପ। ଭାରତରେ ଅତି କୁଶଳୀ ସୂଚନା ଏବଂ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ବିଦ୍ୟାର ବିଶାରଦ ତଥା ଇଞ୍ଜିନିୟର ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜର ବୁଦ୍ଧିମତା ଓ ଇଂରେଜୀ ଭାଷାରେ ପାରଦର୍ଶିତା ହେତୁ ଉପଭୋକ୍ତାମାନଙ୍କୁ କଲ ସେଣ୍ଟର(Call Centre) ମାଧ୍ୟମରେ ଉପଦେଶମାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଓ ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି। ଏଣୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ ପ୍ରାୟ ଶତକଡ଼ା 50-60 ଭାଗ ଉତ୍ପାଦନ ମୂଲ୍ୟ ହ୍ରାସ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୁଅନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଲାଭର ପରିମାଣ ଅନେକ ମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ। ତୁମେମାନେ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଯେ, ଏଭଳି ସବୁ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ପରିମାଣ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କର ବଜେଟ୍‌ଠାରୁ ଅଧିକ। ଏଥିରୁ ତୁମେମାନେ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି, ପ୍ରତିପତ୍ତି ଓ ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ଅନୁମାନ କରିପାରୁଥିବ।

ଭାରତରେ ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତିର ପ୍ରଭାବ ଓ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନ : 1991 ମସିହା ପରଠାରୁ ଭାରତରେ ନୂତନ ଆର୍ଥିକ ନୀତି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରଭାବରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଘଟିଅଛି। ଅଧୁନା ଦେଶରେ ବହୁ ନାମି-ଦାମି ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପାଦିତ ବିଭିନ୍ନ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଅଛି। ଦୂରସଞ୍ଚାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶ୍ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରିଛି। ସେଲୁଲାର ବା ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍‌ର ବ୍ୟାପକତା ବିଷୟରେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ଭାବରେ ଅବଗତ। ଦେଶରେ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରାର ଗଚ୍ଛିତ ପରିମାଣ 2012 ଜୁଲାଇ ସୁଦ୍ଧା 28,877 କୋଟି ଡଲାରକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି। ମୁଦ୍ରାସ୍ଫୀତିର ହାର ସ୍ଥିର ରହିଛି; କିନ୍ତୁ ନିଯୋଜନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନ ଅର୍ଥନୀତି ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ଦେଶ ପାଇଁ ସହାୟକ ହୋଇନାହିଁ । ଫଳରେ ବେକାରୀମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଛି। ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଜୀବନଧାରଣର ମାନରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉନ୍ନତି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଛି।

1995 ମସିହାରେ ଜାତିସଂଘର ବିଭିନ୍ନ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନେଇ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି ଯାହାର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଜେନିଭାଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ। ଏହି ସଂଗଠନର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା, ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟ

ଓ ସେବା ବିନିମୟ କରି ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଓ ବିଶ୍ୱ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସୁଦୃଢ଼ ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିରେ ସୁଧାର ଆଣିବା। ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ସଂଗଠନ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତିନୋଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ। ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା –

1. ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତ, ଅବାଧ ଓ ନିରପେକ୍ଷ ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର ପ୍ରଚଳନ।

2. ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଦ୍ୱିପାକ୍ଷିକ ବାଣିଜ୍ୟ ରାଜିନାମା ବଦଳରେ ବହୁପାକ୍ଷିକ ରାଜିନାମାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ।

3. ବିଭିନ୍ନ ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଥିବା ଆମଦାନି ଏବଂ ରପ୍ତାନି ନିୟମ ଓ କଟକଣା ଇତ୍ୟାଦିର ଉଚ୍ଛେଦ।

2001 ମସିହାରେ ଭାରତ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର ସଦସ୍ୟତା ଲାଭ କରି ଏହାର ନିୟମ ଓ ସର୍ତ୍ତକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିଅଛି। ଏହାପରେ ଭାରତ ତା'ର ବାଣିଜ୍ୟ ନୀତିରେ ବିଶେଷ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁସାରେ 2001-02 ମସିହାରେ ଆମଦାନି ଓ ରପ୍ତାନି ନୀତି ଘୋଷଣା କରିଛି । ପ୍ରାୟ 215ଟି ପଣ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ଥିବା କଟକଣାକୁ ଉଠାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସାମଗ୍ରୀର ଅଧିକ ରପ୍ତାନି ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଛି। ଘରୋଇ ସଂଗଠନ ଜରିଆରେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେପରିକି ପେଟ୍ରୋଲ, ଡିଜେଲ, ପ୍ରାକୃତିକ ବାଷ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ସାମଗ୍ରୀକୁ ଆମଦାନି କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି। ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଭାରତ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବା ଜଗତୀକରଣ ନୀତିରୁ ବିଶେଷ ଉପକୃତ ହୋଇପାରିନାହିଁ। ତା'ର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଲା, ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର କାର୍ଯ୍ୟଶୈଳୀ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାରରେ ବିକଶିତ ଦେଶମାନଙ୍କର ଭୂମିକା ଅଧିକ ଏବଂ ସେମାନେ ଏହାର ନୀତି ନିୟମକୁ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ଅଟନ୍ତି। ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାରରେ ଭାରତର ଅଂଶ ଏକ ପ୍ରତିଶତରୁ ବି କମ୍ ରହିଛି। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଆମର ଦେଶୀୟ ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣ, କାର୍ଯ୍ୟ ଦକ୍ଷତା ଓ ଗୁଣବତ୍ତା ଇତ୍ୟାଦି ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସଂସ୍ଥା (କମ୍ପାନୀ)ମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନେକାଂଶରେ କମ୍ ରହୁଥିବାରୁ ବିଶ୍ୱ ବଜାରରେ ଆମ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ନୁହଁନ୍ତି। ଜଗତୀକରଣ ଓ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର ସଦସ୍ୟ ହେଲାପରେ ଆମ ଦେଶରେ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାମଗ୍ରୀ ଓ ଜିନିଷପତ୍ର ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଅଛି। ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମର ଦେଶୀୟ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ଏବଂ ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥା କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଆମର କୃଷିଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବିକ୍ରି ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ ।

ଉଦାହରଣ : ରବି ନାମକ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟାଙ୍କରୁ ଋଣ ନେଇ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂସ୍ଥା ଖୋଲିଛନ୍ତି। ସେ ଏଠାରେ ଟେଲିଭିଜନ, ଫ୍ୟାନ୍, ଟିଉବ୍ ଲାଇଟ ଇତ୍ୟାଦି ପାଇଁ ଦରକାର ହେଉଥିବା କାପାସିଟର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି। ସେ ପ୍ରାୟ 20 ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରି ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ତୁଲାଇ ସାରିବାପରେ ମାସକୁ ପାଖାପାଖି 1,00,000 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୋଜଗାର କରି ଆସୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ସଂସ୍ଥା 2011 ମସିହା ପରଠାରୁ (ଭାରତରେ ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନର ସଦସ୍ୟତା ଲାଭ) କାପାସିଟରର ବିକ୍ରିରେ ଘୋର ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି। କାରଣ ନୂତନ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ କମ୍ ମୂଲ୍ୟରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କୁ କାପାସିଟର ଯୋଗାଇବା କାରଣରୁ ରବିଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ମାନ୍ଦା ପଡ଼ିଯାଇଛି। ବୋଧହୁଏ କିଛି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ରବି ତାଙ୍କର ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ। ବ୍ୟାଟେରୀ, କାପାସିଟର, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଜିନିଷ, ଖେଳନା, ଟାୟାର,ଦୁଗ୍ଧଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ବନସ୍ପତି ତେଲ ଇତ୍ୟାଦିର ଉତ୍ପାଦନ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଜଗତୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଭାରତରେ ଏହାଦ୍ୱାରା ଏକ ସଂକଟଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି। କାରଣ ଏଭଳି କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ବହୁତ ମାତ୍ରାରେ ଶ୍ରମିକ କାର୍ଯ୍ୟରତ (ପାଖାପାଖି 2 କୋଟି) । ଏହି ସଂସ୍ଥା ସବୁ ଦେବାଳିଆ ହୋଇ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ସେହି ଶ୍ରମିକମାନେ ବେକାର ହୋଇଯିବେ।

ଏହିସବୁ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆମର ଦେଶୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀ ଓ ସେବାର ଦକ୍ଷତା ବୃଦ୍ଧି କରିବା

ସହିତ ଉତ୍ପାଦିତ ପରିବ୍ୟୟ କମ୍ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରିକି ଆମ୍ଭେମାନେ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିପାରିବା । ତା' ହେଲେ ଯାଇ ଆମ ଦେଶରେ ଉତ୍ପାଦିତ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀର ବିଶ୍ୱ ବଜାରରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଚାହିଦା ବୃଦ୍ଧିପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭାରତ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ପାଇପାରିବେ ।

ଆମେରିକୀୟ ବଜାରରେ ଭାରତୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଲୁଗାପଟାର ଚାହିଦା । ଭାରତୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଜିନ୍ସ୍ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାର୍ଟ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଆମେରିକୀୟମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ପସନ୍ଦ ଓ ଏହା ସେଠାରେ ଚଢ଼ା ଦାମ୍‌ରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥାଏ ।

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଲେଖ ।।

(i) ଆର୍ଥିକ ବିକାଶ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝ ?

(ii) ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ କିପରି ଆକଳନ କରାଯାଏ ?

(iii) ଆର୍ଥିକ ବିକାଶର ପରିମାପ ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତ ଓ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା କେଉଁ କେଉଁ ଶ୍ରେଣୀର ?

(iv) ଭାରତ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଆର୍ଥନୀତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ନାମ କ'ଣ ?

(v) ଜଗତୀକରଣ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝାଯାଏ ?

(vi) ଭାରତରେ କୃଷି କେଉଁ ମାଲିକାନାର ଅର୍ନ୍ତଭୁକ୍ତ ?

(vii) ଆର୍ଥିକ ଉଦାରୀକରଣ ନୀତି ଭାରତରେ କେବେଠାରୁ ପ୍ରଚଳନ ହେଲା ?

(viii) ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନ କେବେଠାରୁ ଓ କେଉଁଠାରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ?

(ix) 1991 ମସିହାରେ ଆମ ଦେଶରେ ମୁଦ୍ରାସ୍ଫୀତି କେତେ ଥିଲା ?

2. ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଟିପ୍ପଣୀ ଲେଖ ।

(i) ଆର୍ଥିକ ବିକାଶ (ii) ଉଦାରୀକରଣ (iii) ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶ

(iv) ଜଗତୀକରଣ (v) ବିକଶିତ ଦେଶ (vi) ଘରୋଇକରଣ

(vii) ମିଶ୍ର ଅର୍ଥନୀତି (viii) ବିଶ୍ୱ ବାଣିଜ୍ୟ ସଂଗଠନ (ix) 2001-02 ଆମଦାନି ଓ ରପ୍ତାନି ନୀତି

3. ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦର୍ଶାଅ ।

(i) ଜାତୀୟ ଆୟ ଓ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ।

(ii) ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶ ଓ ବିକଶିତ ଦେଶ ।

(iii) ସରକାରୀ ମାଲିକାନା ଓ ଘରୋଇ ମାଲିକାନା ।

■■■

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ

ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା

ପ୍ରଥମ ପାଠ : ଦରବୃଦ୍ଧି

(କ) **ଦର ବୃଦ୍ଧି** : ଆଜିକାଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ବଜାରରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସାମଗ୍ରୀ କିଣିବା ବେଳେ ଦେଖୁଛୁକି ସେଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ ବା ଦର କିଭଳି ଭାବରେ ଦିନକୁଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଏପରି ହେବାର କାରଣ କ'ଣ ? ସରକାର ଏହାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ କ'ଣ ପଦକ୍ଷେପମାନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ? ଏହି ସବୁ ବିଷୟକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଦରବୃଦ୍ଧି ସମ୍ପର୍କିତ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ପ୍ରଥମତଃ ଦର ବୃଦ୍ଧି କ'ଣ ? ଏହା କିପରି ଭାବରେ ନିରୂପଣ କରିବା ? ସାଧାରଣତଃ ଦର ବୃଦ୍ଧି **ଦୁଇ** ପ୍ରକାର ପଦ୍ଧତିରେ ନିରୂପଣ ହୋଇଥାଏ । ଯଥା : **1. ପାଇକାରୀ ଦର ସୂଚକ 2. ଖାଉଟି ଦର ସୂଚକ ।**

1. ପାଇକାରୀ ଦର ସୂଚକ : ପାଇକାରୀ ଦର ସୂଚକରେ ଦେଶର ଉତ୍ପାଦିତ ସମସ୍ତ ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସଂଶ୍ଲିଷ୍ଟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଦେଶରେ ପାଖାପାଖି 460ଟି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ପାଇକାରୀ ଦର ସୂଚକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଅଛି । ଖାଉଟୀ ଦର ସୂଚକ ପାଇଁ ଖାଉଟିମାନେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଉଅଛି । ଏହା ସାଧାରଣତଃ ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରମିକଗୋଷ୍ଠୀ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ନେଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ । ଦରବୃଦ୍ଧି ଦରସୂଚକକୁ ନେଇ ନିରୂପିତ ହୋଇଥାଏ ।ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ଦେଶରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ଦର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଷରେ ଯାହା ଆକଳନ କରାଯାଏ ତାକୁ 100 ବୋଲି ଧରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ଉକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ମୂଲ୍ୟ ଯାହା ହୁଏ ସେଥିରୁ ସେହି ବର୍ଷର ସୂଚକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୁଏ । ଏହି ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଷକୁ ମୂଳ ବର୍ଷ ବୋଲି ଧରାଯାଏ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ମୂଳବର୍ଷ ତୁଳନାରେ ପର ବର୍ଷ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ମୂଲ୍ୟରେ 25 ପ୍ରତିଶତ ବୃଦ୍ଧି ହେଲା ତେବେ ଉକ୍ତ ବର୍ଷ (ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ)ର ଦରସୂଚକ ମୂଳ ବର୍ଷର 100 ରୁ 125 କୁ ବୃଦ୍ଧି ହେଲା ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ଦେଶର ପାଇକାରୀ ଦରସୂଚକ ବଢ଼ିବା ଶୁଭ ଲକ୍ଷଣ ନୁହେଁ । ଏହା ଦେଶର ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଦରସୂଚକ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେମାନେ କିଣୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାମଗ୍ରୀ ମହଙ୍ଗା ହୁଏ ଓ ଏହା ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନଯାପନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ ।

ଦର ବୃଦ୍ଧିର କାରଣ : ବିଭିନ୍ନ କାରଣଯୋଗୁଁ ଦର ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । ସେଥିରୁ ଦୁଇଗୋଟି ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ନିମ୍ନରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

1. ଚାହିଦା ଅନୁଯାୟୀ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟର ଯୋଗାଣ ସମ୍ଭବ ନ ହେଲେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବାର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କଞ୍ଚାମାଲର ଦର, ଶ୍ରମିକ ମଜୁରୀ, ମାଲ୍ ପରିବହନ ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦିର ବୃଦ୍ଧି ହେଲେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ଦର ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ ।

2. ବେଳେବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ଅସାମାଜିକ ତତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କର ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟଯୋଗୁଁ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । କଳାବଜାରୀ, ମହଜୁଦକାରୀ ଆଦି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆଇନ୍‌କୁ ଅମାନ୍ୟ କରି ଅନେକ ସମୟରେ ବଜାରରେ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଯଥା ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟାଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ବେଆଇନ ଭାବରେ ମହଜୁଦ କରି ରଖନ୍ତି ତା'ହେଲେ ବଜାରରେ ଉକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟର କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ଚାହିଦା

ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ ନାହିଁ। ସୁତରାଂ ସେତେବେଳେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟର ଅହେତୁକ ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ। ମୁନାଫାଖୋର ବ୍ୟବସାୟୀ, ମହଜୁଦକାରୀ ଆଦି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏହି ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି। ସରକାରଙ୍କ ନିୟମ ଅମାନ୍ୟ କରି ଏମାନେ ନିଜ ଗୋଦାମରେ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ମହଜୁଦ କରି ବଜାରରେ ଉକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟର କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରି ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ ଶୋଷଣ କରିଥା'ନ୍ତି।

ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କି ? : ସାଧାରଣତଃ ଦରବୃଦ୍ଧି ହେବା ଦେଶ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳକର ନୁହେଁ। ଏହା ଦେଶର ବିକାଶର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଟେ। ମାତ୍ର ସବୁ ଦରବୃଦ୍ଧି ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିନଥାଏ। ସ୍ୱଳ୍ପ ଦରବୃଦ୍ଧି ଦେଶ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳମୟ ହୋଇଥାଏ। କାରଣ ଏହାଯୋଗୁଁ ଉତ୍ପାଦନକାରୀମାନେ କିଛି ଅଧିକା ଆୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କାରଖାନାରେ ନିଯୋଜିତ ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀଙ୍କ ମଜୁରୀରେ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଧିରେଧିରେ ଦର ବୃଦ୍ଧି ଅଧିକା ହେଲେ ଏହା ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲାଭର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ। ତେଣୁ କିଛି ଲାଭଖୋର ବା ମୁନାଫାଖୋର ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏହି ଦରବୃଦ୍ଧିର ସୁଯୋଗ ନେଇ ବେଆଇନ ଭାବରେ ଉକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଯଥା ମହଜୁଦ କରି ରଖି ବଜାରରେ କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚଢ଼ା ଦରରେ ବିକ୍ରୟ କରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇଥା'ନ୍ତି। ଦରବୃଦ୍ଧି ଖାଉଟିର ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାପନ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ। ସାଧାରଣ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ଯୋଗ୍ୟ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଯଥା- ଚାଉଳ, ଡାଲି, ତେଲ, ଅଟା, ଦୁଗ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦିର ଦରବୃଦ୍ଧି ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ବାଧିଥାଏ। ଏଣୁ ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକର ଦର ବୃଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ସରକାର ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥା'ନ୍ତି। ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଅଛି।

1. ମୁଦ୍ରାଗତ ପ୍ରତିକାର : ଯେତେବେଳେ ଆମ ଦେଶରେ ଦରବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ଆମର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବ୍ୟାଙ୍କ ଭାରତୀୟ ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କ ଦେଶରେ ମୁଦ୍ରା ପ୍ରଚଳନକୁ ସଂକୁଚିତ କରିଥାଏ। ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କର ଏହି ନୀତି ଫଳରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଦ୍ରାର ପରିମାଣ ହ୍ରାସ ପାଏ ଓ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରୟ କରିବାର ବା ବ୍ୟୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ହ୍ରାସ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ଦରବୃଦ୍ଧି କିଛି ମାତ୍ରାରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ।

2. ରାଜସ୍ୱ ସଂକ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରତିକାର : ସରକାର ଦରବୃଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଟିକସ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିଥା'ନ୍ତି। ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସାଧାରଣତଃ ଉଚ୍ଚ ଆୟ ବର୍ଗ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ବସାଯାଇଥାଏ। ଟିକସଯୋଗୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବଳକା ଆୟର ମାତ୍ରା କମ୍ ହୁଏ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କର କ୍ରୟଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସଂକୁଚିତ ହୋଇଥାଏ। ଏହା ଦର ବୃଦ୍ଧିକୁ ରୋକିବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ।

3. ସାଧାରଣ ବଣ୍ଟନ ବ୍ୟବସ୍ଥା : ଦରବୃଦ୍ଧି ସମୟରେ ସରକାର ସାଧାରଣ ବଣ୍ଟନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯୋଗାଇଥା'ନ୍ତି। ଏହା ସାଧାରଣତଃ ଗରିବ ବା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସୀମାରେଖାଠାରୁ ନିମ୍ନରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ବଜାର ଦରଠାରୁ ଢେର କମ୍ ଦାମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାଉଳ, ତେଲ, ଚିନି, ଗହମ, କିରୋସିନି ଆଦି ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ।

ଉଦାହରଣ : (ଗାଁ ଗହଳରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୁଇ ଟଙ୍କିଆ ଚାଉଳ ପ୍ରଦାନ)। ଏହାଦ୍ୱାରା ଦରବୃଦ୍ଧି କିଛି ମାତ୍ରାରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ।

4. ଶାସନଗତ ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା : ଦରବୃଦ୍ଧି ସମୟରେ ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀ ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀମାନେ ବେଆଇନ ଭାବରେ ବିଭିନ୍ନ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମହଜୁଦ କରି ରଖିଥା'ନ୍ତି। ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ନ ହୋଇପାରିବା କାରଣରୁ ଅହେତୁକ ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ। ସେଥିପାଇଁ ସରକାର ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକର ଦର ସ୍ଥିର କରି ସେହି ଦରରେ ବିକ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥା'ନ୍ତି। ଆଳୁ, କିରୋସିନ୍, ଚିନି, ପେଟ୍ରୋଲ, ରନ୍ଧନ ଗ୍ୟାସ୍ ପ୍ରଭୃତି ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇଁ ସରକାର ଏ ପ୍ରକାର ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କର ।

(i) ଦରବୃଦ୍ଧି କିପରି ନିରୂପଣ କରାଯାଏ ?

(ii) ଆମ ଦେଶରେ କେତେଗୋଟି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ପାଇକାରୀ ଦରସୂଚକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ?

(iii) ଖାଉଟି ଦରବୃଦ୍ଧି ହେଲେ କେଉଁମାନେ ଅସୁବିଧା ଭୋଗ କରନ୍ତି ?

(iv) ବଜାରରେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀର ଯୋଗାଣଠାରୁ ଚାହିଦା ଅଧିକା ହେଲେ କି ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ?

(v) ଭାରତର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବ୍ୟାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ ?

(vi) ମହଜୁଦକାରୀ କାହାକୁ କହନ୍ତି ?

(vii) ଖାଉଟି କିଣୁଥିବା ଜିନିଷ କେତେବେଳେ ମହଙ୍ଗା ହୁଏ ?

(viii) ସାଧାରଣ ବଣ୍ଟନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କ'ଣ ?

2. ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଟିପ୍ପଣୀ ଲେଖ ।

(i) ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ

(ii) ଦରବୃଦ୍ଧି

(iii) ପାଇକାରୀ ଦରସୂଚକ

(iv) ଖାଉଟି ଦରସୂଚକ

(v) ଦରବୃଦ୍ଧି ରୋକିବାର ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରତିକାର

■■■

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଠ : ଖାଉଟି ସଚେତନତା

ଖାଉଟି ସଚେତନତା (Consumer Awarness) : ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ବଜାରରେ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ବା ଉପଭୋକ୍ତା ହିସାବରେ ଅଂଶଂଗ୍ରହଣ କରିଥାଉ । ଚାଷ, କଳକାରଖାନା ଏବଂ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଭାବେ ପରିଗଣିତ ହେଲାବେଳେ, ବଜାରରୁ ଜିନିଷପତ୍ର କ୍ରୟ କଲାବେଳେ ବା ଯେକୌଣସି ସେବା ମଧ୍ୟ କ୍ରୟ କଲାବେଳେ ଆମେ ସମସ୍ତେ **ଉପଭୋକ୍ତା** ବା **ଖାଉଟି** ବୋଲି ପରିଗଣିତ ହେଉ । ଦ୍ରବ୍ୟ କିମ୍ବା ସେବାକୁ ବ୍ୟବହାର ନିମନ୍ତେ କ୍ରୟ କରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବା ପରୋକ୍ଷଭାବେ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କୁ ଉପଭୋକ୍ତା ବା ଖାଉଟି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ବଜାରରୁ କିଛି ନା କିଛି ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରୟ କରିଥାଉ । ଉଦାହରଣତଃ – ଚାଉଳ, ଆଳୁ, ଡ଼ାଲି , ତେଲ, ପରିବା, ଫ୍ରିଜ୍, ଟେଲିଭିଜନ୍, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଇତ୍ୟାଦି କ୍ରୟ କରି ବିକ୍ରେତାକୁ ଆମେ ସେହି ସବୁ ଜିନିଷର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଉ । କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଏହି ବିକ୍ରେତା ଆମକୁ ଖରାପ ଜିନିଷ ବା ମାପ ଓଜନରେ କମ୍ ଜିନିଷ ବା ନକଲି ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦର ଠାରୁ ଅଧିକ ଦର ଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ଶୋଷଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବଜାରରୁ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା କ୍ରୟ କରିବା ସମୟରେ ଆମକୁ ସତର୍କତାର ସହିତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଗୁଣ ,ଦର, ମାପ ଓ ଓଜନ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସରକାର ମଧ୍ୟ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଆଇନ୍‌କାନୁନ ପ୍ରଣୟନ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିମ୍ନତମ ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଖାଉଟି ଶୋଷଣର ପ୍ରକାର ଭେଦ : ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ଖାଉଟି । ବଜାରରୁ ଆମେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ କିସମର ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବା କ୍ରୟ କରି ତା' ବଦଳରେ ମୁଦ୍ରା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଉ । ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚାଉଳ, ଆଳୁ, ଡାଲି, ସାଇକେଲ, ଫ୍ରିଜ୍, କାର୍, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଆଦି ବସ୍ତୁ ଥିଲାବେଳେ, ସେବାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାଙ୍କ, ପରିବହନ ସେବା, ବୀମା ସେବା ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଅଧୁନା ବିଭିନ୍ନ କମ୍ପାନୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଖବରକାଗଜ,ଟେଲିଭିଜନ୍,ରେଡ଼ିଓ, ଇଣ୍ଟରନେଟ୍, ଇତ୍ୟାଦିକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଜଣେ ଖାଉଟି ବଜାରରୁ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବା କ୍ରୟ କଲାବେଳେ ତତ୍‌ସମ୍ବନ୍ଧୀତ ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ନ ହେଲେ ନିଜର ଅଜ୍ଞତାଯୋଗୁଁ ବିକ୍ରେତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁ ସମୟରେ ଠକିଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ଏହି ସବୁ ଶୋଷଣର ପ୍ରକାର ଭେଦ ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

1. ଉଚ୍ଚ ଦର : ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦରଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟରେ ବିକ୍ରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଶୋଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ବେଆଇନ୍ ଭାବେ ମହଜୁଦ୍ କରି ବଜାରରେ କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିଥା'ନ୍ତି ଓ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଅଯଥାରେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ ।

2. କମ୍ ଓଜନ ଓ ପରିମାପକ: ବହୁତ ସମୟରେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ, ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଓଜନ ଠିକ୍ ନଥାଏ । ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ନକଲି ବଟକରା ବା ଓଜନର ପରିମାପକ ବ୍ୟବହାର କରି କମ୍ ଓଜନର ଜିନିଷ ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରି ଶୋଷଣ କରିଥା'ନ୍ତି ।

3. ନିମ୍ନମାନର ଦ୍ରବ୍ୟ : ଖାଉଟିମାନେ ନିଜର ଅଜ୍ଞତାବଶତଃ ବହୁ ସମୟରେ ବଜାରରୁ ନିମ୍ନ ମାନର ଜିନିଷ କ୍ରୟ କରି ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଥିପାଇଁ ଜିନିଷର ପୁରା ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରି ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ଏପରିକି ଉକ୍ତ ନିମ୍ନ ମାନର ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ବ୍ୟବହାର

କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ବିପନ୍ନ ମଧ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ । ଯଥା : ଉଦାହରଣ – ନକଲି ଔଷଧ ସେବନ ବା ନିମ୍ନମାନର ଷ୍ଟୋଭ୍ ବା ଗ୍ୟାସ ଚୁଲାର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ମଣିଷ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ ।

4. ନକଲି ଦ୍ରବ୍ୟ : ଅନେକ ସମୟରେ ଆମେମାନେ ବଜାରୁ ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରୟ କଲାବେଳେ ଅଜ୍ଞତାବଶତଃ ନକଲି ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଥାଉ । ସାଧାରଣତଃ ଏହି ନକଲି ବା ଦୋହରା ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକର ମାନ ନିମ୍ନଧରଣର । ତେଣୁ ଏହାକୁ କ୍ରୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଉପକୃତ ନହୋଇ ଶୋଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଯଦିଓ ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ ଖାଉଟିଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟର ଆକଳନ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ହୋଇଥାଏ ।

5. ଅପମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରବ୍ୟ : ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ଅପମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ଏକ ସାଧାରଣ ଘଟଣା । ଚାଉଳରେ ଗୋଡ଼ି, ଚା'ରେ ଚମଡ଼ା ଗୁଣ୍ଡ, ପେଟ୍ରୋଲରେ କିରୋସିନ୍ ଇତ୍ୟାଦି ମିଶାଇ ଅପମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ ଏବଂ ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ ଏହା ବିକ୍ରୟ କରି ଶୋଷଣ କରାଯାଏ ।

6. କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ: ବେଳେବେଳେ ମୁନାଫା ଖୋର ତଥା ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଲାଭଖୋର ମନୋବୃତ୍ତି ରଖି ଗୋଦାମରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ମହଜୁଦ କରି ବେଆଇନ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଚଡ଼ା ଦରରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ କିଣି ଶୋଷିତ ହୋଇଥାଏ ।

7. ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ନିରାପତ୍ତା ଚିହ୍ନ/ମୋହରର ଅଭାବ : ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ନିରାପତ୍ତାଜନିତ ମୋହର ବା ଚିହ୍ନ ରଖିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ବହୁତ କମ୍ପାନୀ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମୂଳକ ମନୋଭାବ ନେଇ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲାବେଳେ ଏ ପ୍ରକାର ନିରାପତ୍ତାଜନିତ ମୋହର ବା ଚିହ୍ନ ଲଗାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ତଦ୍ୱାରା ଖାଉଟି ଉକ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ କ୍ରୟ କରି ବ୍ୟବହାର କଲାବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ଦୁର୍ଘଟଣାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ବା ବେଳେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି ।

8. ମିଥ୍ୟା ବା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ: ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଓ ବିକ୍ରେତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ମିଥ୍ୟା ବା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବିଜ୍ଞାପନ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଚାର କରିଥା'ନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଗୁଣ, ମାନ, ବିଶ୍ୱସନୀୟତା, ନିରାପତ୍ତା ଓ ସମୟ ସୀମା ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ସଠିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥା'ନ୍ତି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏହା କ୍ରୟ କରି ଖାଉଟି ନିଜର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ନିରାପତ୍ତାକୁ ବିପନ୍ନ କରିଥାଏ ।

9. ବିକ୍ରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅସହଯୋଗ ଏବଂ ଅତୃପ୍ତକର ସେବା : ଅନେକ ସମୟରେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ବିକ୍ରେତା ଖାଉଟିଙ୍କୁ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟ ବିକ୍ରୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ବିକ୍ରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସେବାର ସମସ୍ତ ସୁବିଧା ଯୋଗାଇଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଅଥଚ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଉକ୍ତ ସେବାପାଇବା ପାଇଁ ଖାଉଟି ଅସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା ନାନା ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେସବୁ ସୌଖୀନ, ଆରାମଦାୟକ ଖାଉଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ଯଥା-ଟେଲିଭିଜନ, ମଟର ସାଇକେଲ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର, ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍, ରେଫ୍ରିଜରେଟର, କାର ଆଦି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିକ୍ରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସେବା ସଠିକ୍‌ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉନାହିଁ ।

ଖାଉଟି ଶୋଷିତ ହେବାର କାରଣ: ଖାଉଟି ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ଶୋଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚିତ ହେଉଛି ।

1. ସ୍ୱଳ୍ପ ସାକ୍ଷରତା: ଖାଉଟି ଶୋଷଣର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଅଟେ । ଭାରତ ଭଳି ଏକ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷରତା ହାର ଅତି କମ୍ । ତେଣୁ ସେମାନେ ବଜାରର ହାଲଚାଲ ଯଥା: ବଜାରରେ କି ପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ମିଳୁଛି ଓ ତା'ର ଦର କେତେ ହେବା କଥା ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ଆଦୌ ସଚେତନ ନ ଥା'ନ୍ତି ।

2. ସୀମିତ ତଥ୍ୟ : ଗୋଟିଏ ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବାର ଉତ୍ପାଦିତ ମୂଲ୍ୟ କେତେ ଓ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ମିଶାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ କେତେ ଦରରେ ବିକ୍ରି କରାଯିବ ଇତ୍ୟାଦି ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାତସାରକୁ ଖବରକାଗଜ, ଟେଲିଭିଜନ୍ ଓ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍ ଆଦି ମାଧ୍ୟମରେ ଅଣାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ଦେଶର ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ଏ ପ୍ରକାର ବଜାର ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଜ୍ଞାନ ଖୁବ୍ ସୀମିତ । ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ଖାଉଟିମାନେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶୋଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

(୩) ସୀମିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା: ସାଧାରଣତଃ ଭାରତ ଭଳି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନରେ ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଥାଆନ୍ତି। ସେଥିପାଇଁ ବଜାରର ଦର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଓ ଯୋଗାଣରେ ସେମାନଙ୍କର ଏକଚାଟିଆ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖା ଦେଇଥାଏ। ଏହାଦ୍ୱାରା ବଜାରରେ ଜିନିଷପତ୍ରର ଦରଦାମ ଉଚ୍ଚରେ ରହେ ଓ ଖାଉଟିଙ୍କୁ ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ। ଏଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷର ଦର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରେ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଓ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଅଧିକ କ୍ଷମତାଶୀଳ ହୋଇଥା'ନ୍ତି।

4. ସୀମିତ ଯୋଗାଣ: ଯେତେବେଳେ ବଜାରରେ ଉତ୍ପାଦିତ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକର ଯୋଗାଣ ଚାହିଦା ମୁତାବକ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ସେତେବେଳେ ଖାଉଟି ଶୋଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଓ ବିକ୍ରେତାମାନେ ମିଳିମିଶି ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷକୁ ବେଆଇନଭାବେ ମହଜୁଦ କରି ରଖି ବଜାରରେ ଉକ୍ତ ଜିନିଷର କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଓ ଖାଉଟିଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ଦରରେ ଉକ୍ତ ଜିନିଷ କିଣିବାକୁ ବାଧକରି ଶୋଷଣ କରନ୍ତି।

ଖାଉଟି ସଚେତନତା : ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସ୍ଥାମାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା। କୌଟିଲ୍ୟଙ୍କ ଅର୍ଥଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା ମିଳେ। ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ପ୍ରଥମ ଖାଉଟି ଆନ୍ଦୋଳନ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଥିଲା। ପରେ 1962 ମସିହାରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଇସ୍ତାହାର ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ରାଲଫ୍ ନାଦର ହେଉଛନ୍ତି ଖାଉଟି ମଞ୍ଚ ଓ ଆନ୍ଦୋଳନର ଜନ୍ମଦାତା ଏବଂ ପ୍ରତିବର୍ଷ ମାର୍ଚ୍ଚ 15 ତାରିଖକୁ **"ବିଶ୍ୱ ଖାଉଟି ଅଧିକାର"** ଦିବସରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଉଛି।

ଖାଉଟିର ଅଧିକାର ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ : ପୂର୍ବରୁ ଖାଉଟିମାନେ କିଭଳିଭାବେ ବଜାରରୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା କ୍ରୟ କଲାବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀ ଗୋଷ୍ଠୀମାନଙ୍କର ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତାହା ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି। ଏହି ଶୋଷଣରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଖାଉଟିମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଅଧିକାର ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଅଧିକାର : ଭାରତୀୟ ଆଇନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିସ୍ତୃତ ବିବରଣୀ ରହିଛି। ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ଗୁଣ, ବିଶୁଦ୍ଧତା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଦର ଇତ୍ୟାଦିର ସଠିକ୍ ତଥ୍ୟ, ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ ବଜାରରୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା କ୍ରୟ, ଖାଉଟି ଅଭିଯୋଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ଓ ସଠିକ୍ ଏବଂ ସମୟୋପଯୋଗୀ ବିଚାର ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ। ଏହି ସବୁ ଅଧିକାରକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଖାଉଟିମାନେ ସଦା ତତ୍ପର ହେବା ଉଚିତ୍।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ: ଉପରୋକ୍ତ ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ହେଲେ ଖାଉଟିମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ହେବା ନିହାତି ଜରୁରୀ ଅଟେ। କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବା କ୍ରୟ କରିବା ସମୟରେ ଦେୟର ପ୍ରାପ୍ତି ରସିଦ ମାଗିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସର୍ବୋପରି ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର ଶୋଷଣ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଖାଉଟି ମଞ୍ଚ ବା ଖାଉଟି ସଂଗଠନ (Consumer Forum) ଜରିଆରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ।

ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ୍ ଓ ପ୍ରତିକାର : ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ସରକାର ମୁଖ୍ୟତଃ ତିନୋଟି ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିଛନ୍ତି। ଯଥା: **ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ଆଇନର ପ୍ରଣୟନ, ଆଇନର ପ୍ରୟୋଗ ଏବଂ ଶିଳ୍ପ ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନ କାରିଗରୀ ନିୟମର ଅନୁସରଣ ।** ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ସରକାର ପାର୍ଲାମେଣ୍ଟରେ ବିଭିନ୍ନ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଅନେକ ଥର ଉକ୍ତ ଆଇନର ସରଳୀକରଣ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛ'ନ୍ତି। ସାଧାରଣ ବଣ୍ଟନ ପ୍ରଣାଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟର ବଣ୍ଟନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି। ଶିଳ୍ପ ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାରିଗରୀ ନିୟମାନୁଯାୟୀ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରଯୁକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ଗୁଣମାନର ମୋହର ଲଗାଇବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇଛି। ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ସରକାର ଏକ ତ୍ରିସ୍ତରୀୟ ସଂସ୍ଥା ବିଭିନ୍ନ ଜିଲ୍ଲା, ରାଜ୍ୟ ଓ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି। ତାହାର ନାମ ହେଲା **ଖାଉଟି ବିବାଦୀୟ ପ୍ରତିବିଧାନ ସଂସ୍ଥା** (Consumer Disputes Redressal Agencies)।

ଏହି ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଶୁଣାଣି ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି। ଏହି ଆଇନ ବଳରେ ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଖାଉଟି କଲ୍ୟାଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗମାନ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି।

ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆମ ଦେଶରେ ତିନିସ୍ତରୀୟ ଖାଉଟି ଅଦାଲତମାନ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି। ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଏହାକୁ ଜାତୀୟ ଖାଉଟି କମିଶନ କୁହାଯାଏ। ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଦିଲ୍ଲୀଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ। ରାଜ୍ୟ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସଂସ୍ଥାକୁ **'ରାଜ୍ୟ ଖାଉଟି କମିଶନ'** କୁହାଯାଏ। ଏହା ଆମ ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଖାଉଟି ଅଦାଲତକୁ **ଜିଲ୍ଲା ବିଚାର ମଞ୍ଚ** (District forum) ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଆମ ଦେଶରେ 24 ଡ଼ିସେମ୍ବରକୁ **ଜାତୀୟ ଉପଭୋକ୍ତା ଦିବସ** ବା ଜାତୀୟ ଖାଉଟି ଦିବସରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଏ। 1986 ମସିହାର ଏହି ଦିନରେ ଭାରତର ପାର୍ଲାମେଣ୍ଟରେ ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କରିଥିଲା । ଏହାପରେ ଏ ଦିଗରେ କ୍ରମାଗତ ଉନ୍ନତି ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ଏହା ମନ୍ଥର ଗତିରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି। ଶେଷରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ସକ୍ରିୟ ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖାଉଟି କଲ୍ୟାଣ ଓ ସୁରକ୍ଷା ହୋଇପାରିବ।

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କର।

(a) ଖାଉଟି ସଚେତନତାର ଆବଶ୍ୟକତା କ'ଣ ?

(b) ନକଲି ବା ଦୋହରା ସାମଗ୍ରୀ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝ ବୁଝାଯାଏ ?

(c) ଦ୍ରବ୍ୟର ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକଚାଟିଆ ବ୍ୟବସ୍ଥା କେତେବେଳେ ଦେଖାଦିଏ ?

(d) ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଖାଉଟି ଆନ୍ଦୋଳନ କେବେ ହୋଇଥିଲା ?

(e) ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ଖାଉଟି ଅଧିକାର ଆଇନର ପ୍ରଥମ ଇସ୍ତାହାର କେବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ?

(f) ପ୍ରତି ବର୍ଷ କେଉଁ ଦିନକୁ 'ବିଶ୍ୱ ଖାଉଟି ଅଧିକାର ଦିବସ'ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଏ ?

(g) ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ ଖାଉଟି ଅଦାଲତକୁ କ'ଣ କହନ୍ତି ?

(h) ଆମ ଦେଶରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ପାର୍ଲାଆମେଣ୍ଟ କି କି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ?

(i) ଖାଉଟି ବିବାଦୀୟ ପ୍ରତିବିଧାନ ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?

(j) ଖାଉଟିର ଅଧିକାର କ'ଣ ?

(k) ଖାଉଟିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ?

2. ସଂକ୍ଷେପରେ ଉତ୍ତର ଦିଅ।

(a) ଅପମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରବ୍ୟ (b) ଖାଉଟି ସଚେତନତା (c) ନିମ୍ନ ମାନର ଦ୍ରବ୍ୟ

(d) ସୀମିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା (e) ଖାଉଟି ଅଦାଲତ (f) ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ

(g) ଖାଉଟି ସଂଗଠନ

■■■

ତୃତୀୟ ପାଠ : ଦାରିଦ୍ର୍ୟ

ଜନସଂଖ୍ୟାରେ ଅହେତୁକ ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ବେକାରୀ ପରି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭାରତର ଆର୍ଥନୀତିକ ବିକାଶର ଏକ ବିରାଟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ। ସ୍ୱାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତି ପରଠାରୁ ଆମ ଦେଶରେ ଉଭୟ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ଓ ଜାତୀୟ ଆୟ କ୍ରମାଗତଭାବେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ପ୍ରଭାବ ଆଶାନୁରୂପ ହ୍ରାସ ପାଇନାହିଁ। ଏହା ଆମର ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତିରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି।

ଦାରିଦ୍ର୍ୟ: ଏହା ମାନବ ସମାଜ ପାଇଁ ଏକ ଅଭିଶାପ। ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଆବଶ୍ୟକତା ଯଥା: ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର ଓ ବାସଗୃହର ଅଭାବ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ। ଏହା ମାନବର ଏକ ଦୁଃଖଦ ଅବସ୍ଥା। ଅର୍ଦ୍ଧନଗ୍ନ ଶରୀର, ଖାଲିପାଦ, ଚାଳଘର ବା ପଲିଥିନ୍ ଆଚ୍ଛାଦିତ ଘରେ ସହରତଳି ଅଞ୍ଚଳମାନଙ୍କରେ ଦରିଦ୍ର ଲୋକେ ଅତି ଦୟନୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି। ଉନ୍ନତ ଜୀବନଧାରଣ, ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରକ୍ଷା ଏବଂ ଦକ୍ଷତା ବୃଦ୍ଧି ଇତ୍ୟାଦି ସର୍ବନିମ୍ନ ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣର ଅକ୍ଷମତାକୁ **ଦାରିଦ୍ର୍ୟ** କୁହାଯାଏ। ଏହି ଶ୍ରେଣୀର ଶିଶୁମାନେ ରାସ୍ତାଘାଟ ଓ ବସ୍ତି ଅଞ୍ଚଳରେ ଦେଖାଯା'ନ୍ତି। ଏମାନେ ସାଧାରଣତଃ ପୁଷ୍ଟିହୀନତାର ଶିକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ଏମାନେ ଅତି ଅଳ୍ପ ବୟସରୁ ଦୋକାନ, ବଜାର, ଢ଼ାବା, ଗ୍ୟାରେଜ ଓ ହୋଟେଲ ଇତ୍ୟାଦିରେ କାମ କରିବା ଦେଖାଯାଏ। ରାସ୍ତାରେ, ବସ୍ ବା ରେଳଗାଡ଼ିରେ ଗଲାବେଳେ ଆମେ ଭିକାରୀକୁ ଭିକ ମାଗୁଥିବାର ଦେଖୁ। ଏସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦରିଦ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରାଯାଇପାରେ। ଯଥା: **ଚରମ ବା ଉତ୍କଟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ** (Absolute poverty) ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ **ଆପେକ୍ଷିକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ** (Relative poverty) । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜୀବନଧାରଣ ପାଇଁ ମୌଳିକ ଉପାଦାନମାନଙ୍କର ଅଭାବ ଥାଏ ସେମାନେ ଚରମ ବା ଉତ୍କଟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଶିକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଆବଶ୍ୟକତା ଯଥା: **ସର୍ବନିମ୍ନ ଖାଦ୍ୟସାର, ଲଜ୍ଜା ନିବାରଣ ପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ବସ୍ତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବା ପାଇଁ ବାସଗୃହ ଭିତ୍ତିରେ ଚରମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ** କରାଯାଏ। ଏଗୁଡ଼ିକର ନିରୂପିତ ମୂଲ୍ୟଠାରୁ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ (Below Poverty Line ବା BPL) ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କଳନା କରାଯାଏ। ଏ ପ୍ରକାର ଉତ୍କଟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭାରତରେ ଏକ ବ୍ୟାଧି ସଦୃଶ ଦେଖାଯାଏ। ଆପେକ୍ଷିକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଅର୍ଥ ଭିନ୍ନ। ଏହା ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆୟର ବୈଷମ୍ୟକୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ବୁଝାଏ। ଆୟ ଓ ସମ୍ପଦ ବଣ୍ଟନର ଅସମାନତା ଦେଶରେ ଆପେକ୍ଷିକ ଦରିଦ୍ରତାକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇଥାଏ। ଏହି ପ୍ରକାର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ପ୍ରାୟ ସବୁ ଦେଶରେ ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ଏହା ଚରମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭଳି ଏତେ ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟା ନୁହେଁ।

ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କଳନା: ସ୍ୱାଧିନତା ପରେ ଦେଶରୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଉଭୟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିଛନ୍ତି। ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ସ୍ୱରୂପ ଦେଶରେ କେତେ ଲୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଅଛନ୍ତି ତାହା ଆକଳନ କରାଯାଇଛି। ଯୋଜନା କମିଶନ ଷଷ୍ଠ-ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନାର ପ୍ରାରମ୍ଭ କାଳରେ (1080-85) ଭାରତରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସର୍ବନିମ୍ନ କ୍ୟାଲୋରୀ (Minimum Calorie Requirement) ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରିଥିଲେ। ଏହି ମତ ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଦିନକୁ ମୁଣ୍ଡପିଛା କ୍ୟାଲୋରୀ ଆବଶ୍ୟକତା 2400 ଥିଲାବେଳେ ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 2100 କ୍ୟାଲୋରୀ ଖାଦ୍ୟସାରର

ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସହରାଞ୍ଚଳ ଓ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କ୍ୟାଲୋରୀଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟର କାରଣ ଏହି କି, ଜଣେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଲୋକ ସହରାଞ୍ଚଳ ଲୋକ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ । ଏହି କ୍ୟାଲୋରୀ ଖାଦ୍ୟସାରକୁ ମୁଦ୍ରା ଆକାରରେ ଆକଳନ କରି ଷଷ୍ଠ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନାର ପ୍ରାକ୍ କାଳରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡପିଛା ମାସିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ସର୍ବନିମ୍ନ 65 ଟଙ୍କା ଓ ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 75 ଟଙ୍କା ବୋଲି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ପରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ତାହା ଟ. 365.00ପ. ଓ ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଟ.539.00ପ.କୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଛି । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆୟ ଏହି ଧାର୍ଯ୍ୟ ଆୟଠାରୁ କମ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ(BPL) ରହିଥିବାର ଆକଳନ କରାଯାଏ । କମିଶନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଶର ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଅବସ୍ଥା ସମ୍ପର୍କରେ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ 2001 ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ଏଥିରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, 1993-94 ବର୍ଷ ତୁଳନାରେ 1999-2000 ମସିହାରେ ଦେଶରେ ଗରିବଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରତିଶତ ହିସାବରେ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । 1993-1994 ମସିହାରେ ଦେଶର ମୋଟ ଜନସଂଖ୍ୟାର 36 ପ୍ରତିଶତ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ରହିଥିବା ବେଳେ 1999-2000 ମସିହାରେ ତାହା 26.1 ପ୍ରତିଶତକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦେଶ ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ରଶାସିତ ଅଞ୍ଚଳରେ 1999-2000 ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ରହିଥିବା ଲୋକସଂଖ୍ୟାର ହିସାବ ପ୍ରତିଶତ ହିସାବରେ ନିମ୍ନ ସାରଣୀରେ ଦର୍ଶାଗଲା । ଓଡ଼ିଶାରେ ଏହାର ଜନସଂଖ୍ୟାର ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରତିଶତ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରକାଶକଲେ ପ୍ରାୟ 2.07 କୋଟି ଲୋକ ଓଡ଼ିଶାରେ ଗରିବ । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ 5.3 କୋଟି, ବିହାରରେ 5.3 କୋଟି, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ 3 କୋଟି ଏବଂ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ 2.6 କୋଟି ।

ସାରଣୀ : 1.

ଭାରତରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ରହିଥିବା ଜନସଂଖ୍ୟା

(ନିୟୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ)

ବର୍ଷ	ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ		ସହରାଞ୍ଚଳ		ମୋଟ	
	ସଂଖ୍ୟା	ପ୍ରତିଶତ	ସଂଖ୍ୟା	ପ୍ରତିଶତ	ସଂଖ୍ୟା	ପ୍ରତିଶତ
1973-1974	**261**	**56.4**	**60**	**49.0**	**321**	**54.9**
1977-1978	**264**	**53.1**	**65**	**45.2**	**329**	**51.3**
1987-1988	**232**	**39.1**	**75**	**38.2**	**303**	**38.9**
1993-1994	**244**	**37.3**	**76**	**32.4**	**320**	**36.0**
1999-2000	**193**	**27.1**	**67**	**23.6**	**260**	**26.1**
2004-2005	**---**	**21.8**	**---**	**21.7**	**---**	**21.8**

(SOURCE: ECONOMIC SURVEY 2009-10)

ସାରଣୀ : 2.

ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ରଶାସିତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଥିବା ଲୋକସଂଖ୍ୟା (% ହିସାବରେ) (1999 - 2000 ମସିହା)

କ୍ର.ନଂ	ରାଜ୍ୟ	ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଥିବା(%) ଲୋକସଂଖ୍ୟା	କ୍ର.ନଂ	ରାଜ୍ୟ	ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଥିବା(%) ଲୋକସଂଖ୍ୟା
1.	ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ	15.8	17	ନାଗାଲାଣ୍ଡ	32.7
2.	ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶ	33.5	18	ଓଡ଼ିଶା	47.2
3.	ଆସାମ	36.1	19	ପଞ୍ଜାବ	6.2
4.	ବିହାର	42.6	20	ରାଜସ୍ଥାନ	15.3
5.	ଗୋଆ	4.4	21	ସିକିମ୍	36.6
6.	ଗୁଜରାଟ	14.1	22	ତାମିଲନାଡୁ	21.2
7.	ହରିୟାଣା	8.7	23	ତ୍ରିପୁରା	34.4
8.	ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ	7.6	24	ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ	31.2
9.	ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର	3.4	25	ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ	27.0
10.	କର୍ଣ୍ଣାଟକ	20.0	26	ଆଣ୍ଡାମାନ ଓ ନିକୋବର	21.0
11.	କେରଳ	12.7	27	ଚଣ୍ଡିଗଡ଼	5.8
12	ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ	37.4	28	ଦାଦ୍ରା ଓ ନଗରହାବେଲୀ	17.1
13	ମହାରାଷ୍ଟ୍ର	25.0	29	ଡ଼ାମନ୍‌ଡ଼ିଉ	4.4
14.	ମଣିପୁର	28.5	30	ଦିଲ୍ଲୀ	8.2
15.	ମେଘାଳୟ	33.9	31	ଲାକ୍ଷାଦ୍ୱୀପ	15.6
16	ମିଜୋରାମ	19.5	32	ପୁଡୁଚେରୀ	21.7

ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଗଠିତ ଏକ କମିଟିଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ 2004-05 ମସିହାରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପଦ୍ଧତି (ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 365 ଟଙ୍କା ଓ ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 539 ଟଙ୍କା) ତ୍ରୁଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ। କାରଣ, ଆବଶ୍ୟକୀୟ କ୍ୟାଲୋରୀ (2400/ 2100) ଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟସାର ପାଇଁ କମିଟି ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ମାସିକ 700 ଟଙ୍କା ଓ ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ମାସିକ1000 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି। ଫଳରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖାଠାରୁ ତଳେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାରେ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଛି। ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଅର୍ଥନୀତିଜ୍ଞ ତେନ୍ଦୁଲକରଙ୍କ ମତରେ ଏହା ସହରାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 40 ପ୍ରତିଶତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ପାଇଁ 50 ପ୍ରତିଶତ। ଓଡ଼ିଶାରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ହାର 47 ପ୍ରତିଶତ ବୋଲି ଆକଳନ କରାଯାଇଛି।

ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣ (Causes of Poverty) : ଦେଶରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣ ହେଉଛି ଅନେକ । ଆୟର ସ୍ତର ସ୍ୱଳ୍ପହେତୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦନଶୀଳ ଓ ଏହାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା କୃଷକ,ଶ୍ରମିକ ତଥା ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଶିକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି।

1. ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଆୟ (Low Level Income) : ଭାରତର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ସାଧାରଣତଃ ନିରକ୍ଷର ଓ ଗରିବ। ସେମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ଅତି ନିମ୍ନ ସ୍ତରର। କମ୍ ରୋଜଗାର ହେତୁ ସେମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିମାଣର ସୁଷମ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହା ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷମତାକୁ ହ୍ରାସ କରିଥାଏ। ଫଳତଃ ସେମାନଙ୍କର ଆୟ ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

2. ଜନସଂଖ୍ୟାର ଦ୍ରୁତ ବୃଦ୍ଧିହାର (High Growth of Population) : ଦେଶରେ ଜନସଂଖ୍ୟାର ଦ୍ରୁତ ବୃଦ୍ଧି ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ। ଏହାଦ୍ୱାରା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଅତି ଉତ୍କଟ ଆକାର ଧାରଣ କରେ। ଭାରତରେ ଜନସଂଖ୍ୟାର ବୃଦ୍ଧିହାର(ବାର୍ଷିକ) ପାଖାପାଖି 2 ପ୍ରତିଶତ। ତେଣୁ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ କମ୍ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଶ୍ରମ ଯୋଗାଣ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ମଜୁରୀ ହାର ହ୍ରାସ ପାଏ ଓ ଗରିବ ଲୋକମାନେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗରିବ ହୋଇଥା'ନ୍ତି।

3.ଭୂମି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବଣ୍ଟନରେ ଅସମାନତା (Unequal Distribution of Land & Other Assets) : ଭୂମି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରିସମ୍ପତ୍ତି (ଯଥା : ସୁନା, ରୂପା ତଥା କମ୍ପାନୀର ଅଂଶଧନ) ହେଉଛି ସାଧାରଣତଃ ଆୟର ଉତ୍ସ । ଆମ ଦେଶରେ ଏହି ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ପରିସମ୍ପତ୍ତିର ବଣ୍ଟନରେ ବହୁତ ଅସମାନତା ଦେଖାଯାଏ। ଏହି କାରଣଯୋଗୁଁ ଧନୀ ଲୋକ ଅଧିକ ଧନୀ ଓ ଗରିବ ଲୋକ ଅଧିକ ଗରିବ ହେଉଛନ୍ତି।(Rich getting Richer & Poor getting poorer) । ଏଣୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟରେ ଆଶାନୁରୂପ ହ୍ରାସ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରୁନାହିଁ।

4. ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦନଶୀଳତା (Low Productivity) : ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ କୃଷି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ। ହିସାବରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଶତକଡ଼ା 65 ଭାଗରୁ ଅଧିକ ଲୋକ କୃଷି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଚଳନ୍ତି। ଦେଶର କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିହେତୁ ବ୍ୟକ୍ତିପିଛା ଜମିର ପରିମାଣ କମ୍ ହେବାରେ ଲାଗିଛି। 1970-71 ମସିହାରେ ହାରାହାରି ପରିବାର ପିଛା ଜମିର ପରିମାଣ 2.3 ହେକ୍ଟର ଥିବା ବେଳେ 1991-92 ମସିହାରେ ଏହା ହ୍ରାସ ପାଇ 1.41 ହେକ୍ଟରକୁ ଖସିଆସିଛି। ଏହା ସହିତ ଆମ ଦେଶରେ ଜମିର ଉତ୍ପାଦିକା ହାର ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ତୁଳନାରେ କମ୍। 2004-05 ମସିହାରେ ଏକ ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା, ଜାପାନ ଓ ଚୀନ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ହେକ୍ଟର ପିଛା ଧାନ ଉତ୍ପାଦନ ଯଥାକ୍ରମେ 73.7 କ୍ୱିଣ୍ଟାଲ, 65.8 କ୍ୱିଣ୍ଟାଲ ଓ 62.7 କ୍ୱିଣ୍ଟାଲ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଭାରତରେ ଏହା 29.1 କ୍ୱିଣ୍ଟାଲ ଅଟେ। ଏହିସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆୟର ସ୍ତର ଅତି ନିମ୍ନ ଅଟେ। ସ୍ୱଳ୍ପ ଆୟଯୋଗୁଁ ପୁଞ୍ଜି ବିନିଯୋଗ ନକରିପାରିବା ହେତୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦନଶୀଳ ଓ ଏହାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା କୃଷକ, ଶ୍ରମିକ ତଥା ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଶିକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି।

5. ନିଯୁକ୍ତି ସୁଯୋଗର ଅଭାବ(Lack of Employment Opportunities) : ବେକାରୀ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଏକ ପ୍ରତିଫଳନ। ଦେଶରେ ବେକାରୀମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ରୁତ ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ

ଆମ ଯୋଜନାରେ ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଉପରେ ଜୋର ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତି ବୃଦ୍ଧିର କୌଶଳରେ ବିଶେଷ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନହେବା ଯୋଗୁଁ ବେକାରୀ ଏକ ଭୟଙ୍କର ସମସ୍ୟାରୂପେ ଦେଖା ଦେଇଛି ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଛି।

6. ଋଣ ମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧି (Growing Indebtedness) : ଗାଁ ଗହଳିରେ ଗରିବ ଲୋକମାନେ ସାଧାରଣତଃ ସ୍ୱଳ୍ପ ଆୟହେତୁ ଗାଁ ସାହୁକାର, ମହାଜନ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା କରଜ କରିଥା'ନ୍ତି। ଏହି ସବୁ ସଂସ୍ଥାର ସୁଧର ମାତ୍ରା ସର୍ବାଧିକ ଅଟେ। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ନିଜର ଚାଷୋପଯୋଗୀ ଜମି, ଗୃହ ଇତ୍ୟାଦି ବନ୍ଧା ପକାଇ ଟଙ୍କା କରଜ କରିଥା'ନ୍ତି। ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଋଣ ପରିଶୋଧ ନକରିପାରି ମହାଜନର ଋଣ ଯନ୍ତାରେ ସେମାନେ ଶୋଷିତହୋଇ ନିଜର ଘରବାଡ଼ି, ଜମି ଇତ୍ୟାଦି ହରାଇ ଦରିଦ୍ରରୁ ଅତି ଦରିଦ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବୃଦ୍ଧିର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଅଟେ।

ବିଶିଷ୍ଟ ଅର୍ଥଶାସ୍ତ୍ରୀ ଦାଣ୍ଡେକାରଙ୍କ ଅଟକଳ ଅନୁଯାୟୀ ସହରାଞ୍ଚଳର ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଶତକଡ଼ା **20** ଭାଗ ଲୋକ ପଲ୍ଲୀ ବାସୀ। ଏମାନେ ଜୀବିକାନିର୍ବାହ ପାଇଁ ଗ୍ରାମ ଛାଡ଼ି ସହରକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି। ସହରରେ ଅଧିକସଂଖ୍ୟକ ଦରିଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱଳ୍ପ ମଜୁରୀରେ ବିଭିନ୍ନ ନିର୍ମାଣ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରେ କାମ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିରେ ଉନ୍ନତି ହୋଇନଥାଏ।

ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ (Poverty Alleviation Programmes) : ଭାରତରେ ଯୋଜନା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଅଛି। ଅନଗ୍ରସରତା ଓ ଆର୍ଥନୀତିକ ବୈଷମ୍ୟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଦେଶରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଓ ଆର୍ଥିକ ବୈଷମ୍ୟ ହ୍ରାସ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯୋଜନାରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦକ୍ଷେପମାନ ନିଆଯାଇଅଛି। କୃଷିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ, ଜମିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ, ଭୂମିହୀନ ତଥା କ୍ଷୁଦ୍ର ଚାଷୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଳକା ଜମି ବଣ୍ଟନ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ପଦକ୍ଷେପମାନ ନିଆଯାଇଛି। ଶିଳ୍ପକ୍ଷେତ୍ରରେ ବୃହତ୍ କାଳକାରଖାନା ସହିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ତଥା କୁଟୀର ଶିଳ୍ପର ବିକାଶ ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରାଯାଇଅଛି। ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଜଳଯୋଗାଣ, ବିଦ୍ୟୁତିକରଣ ଆଦି ସାମାଜିକ ସେବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଉନ୍ନତି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଛି। ଚତୁର୍ଥ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା (1969-74) ଓ ପରେ ଷଷ୍ଠ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା (1980-85) ସମୟରୁ ଏକ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ କର୍ମ ନିଯୋଜନ ନୀତି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇ ତଦନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଅଛି। ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଗଲା।

1. ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା (Integrated Rural Development Programme IRDP) :(1978-79) ମସିହାରେ ଭାରତ ସରକାର ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା ସମାଜର ଦରିଦ୍ରତମ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକର ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ। ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ। ଏଥିପାଇଁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଗରିବ ତଥା ଦରିଦ୍ରତମ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଯଥା: ଗୋପାଳନ, କୁକୁଡ଼ା ପାଳନ, ମତ୍ସ୍ୟ ଚାଷ, କ୍ଷୁଦ୍ରଶିଳ୍ପ , କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଅର୍ଥକରୀ ପେଷା ପାଇଁ ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ, ଋଣ ତଥା ଅନୁଦାନ ଆକାରରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ। ଏହି ଯୋଜନାରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ତଥା ନାମମାତ୍ର ଚାଷୀ, ଭୂମିହୀନ କୃଷକ, ଗ୍ରାମ୍ୟ କାରିଗର, ବୁଣାକାର, ହରିଜନ ଓ ଆଦିବାସୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି। ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁପାତରେ ଅନୁଦାନ ଦିଆଯାଏ। ଏହା ମୋଟ ପ୍ରକଳ୍ପ ବାବଦ ପରିବ୍ୟୟର 75 ପ୍ରତିଶତରୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ମଧ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ ଦିଆଯାଏ। ଏହା ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ 5,000 ଟଙ୍କା ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅଣ-ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ 4000 ଟଙ୍କା ଓ ସାଧାରଣ ବର୍ଗର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ 3000 ଟଙ୍କା । ଏହା କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ମଞ୍ଜୁରୀପ୍ରାପ୍ତ ଯୋଜନା ଅଟେ।

2. ଆତ୍ମ ନିଯୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯୁବକ ତାଲିମ ଯୋଜନା (Training Rural Youth for Self Employment-TRYSEM) : 1979 ମସିହାରେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯୁବକ-ଯୁବତୀ ତାଲିମ ଯୋଜନା ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା। ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ବେକାର ଯୁବକ

ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତିର ସୁଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ତାଲିମ ଓ କାରିଗରୀ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକଳ୍ପ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ଦେଇ ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିବା ହେଲା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ। ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ ଯୁବକ-ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ତଫସିଲ ଜାତି ଓ ଉପଜାତିର ହୋଇଥିବା ଦରକାର ବୋଲି ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମୋଟ ହିତାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ 40 ପ୍ରତିଶତ ମହିଳା ହେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ।

3. ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିୟୋଜନ ଯୋଜନା (National Rural Employment Programme NREP) : ଗାଁ ଗହଳିରେ ସଂଖ୍ୟାଧିକ ପରିବାରଙ୍କର କୌଣସି ଆୟକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ମୁଖ୍ୟତଃ କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିର୍ଭର କରିଥା'ନ୍ତି। ଯେହେତୁ କୃଷି ଏକ ଋତୁକାଳୀନ ବୃତ୍ତି; ତେଣୁ ସେମାନେ ବର୍ଷସାରା କାମ ପାଇବେ ନାହିଁ। ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିୟୋଜନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ 1977 ମସିହାରେ ଭାରତ ସରକାର ଏହି ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ନିମନ୍ତେ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ପୁଷ୍କରିଣୀ, ପାଠାଗାର, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ରାସ୍ତାଘାଟ, ବନ୍ୟା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳସେଚନ ଯୋଜନା, ପୋଲ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ଆଧାରିକ ସଂରଚନା (Infrastructure) ଗ୍ରାମୀଣ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇପାରିଛି। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହି ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ରିହାତି ଦରରେ ଚାଉଳ ଓ ଗହମ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଇ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି।

4. ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭୂମିହୀନ ନିଯୁକ୍ତି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଯୋଜନା (Rural Landless Employment Guarantee Scheme RLEGS) : ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ 1983 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା। ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିୟୋଜନ ଯୋଜନାର ଏକ ସହାୟକ ଯୋଜନା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା। ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଅଧିକ କର୍ମନିଯୁକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନର ଗୁଣାତ୍ମକ ମାନ ବୃଦ୍ଧି ଏହି ଯୋଜନାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ। ଏହି ଯୋଜନାରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ଭୂମିହୀନ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପରିବାର ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନିହାତି କମ୍‌ରେ ବାର୍ଷିକ 100 ଦିନ କାମ ଯୋଗାଇବାର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦିଆଯାଇଥାଏ। ଏହି ଯୋଜନା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର 100 ପ୍ରତିଶତ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ। 1989 ମସିହାରେ ଉଭୟ ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିୟୋଜନ ଯୋଜନା (NREP) ଓ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭୂମିହୀନ ନିଯୁକ୍ତି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଯୋଜନା (RLEGS)କୁ ମିଶ୍ରଣ କରାଯାଇ ଜବାହାର ରୋଜଗାର ଯୋଜନା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଗଲା। ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକର ସରଳୀକରଣ ହେଉଛି ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ।

5. ଜବାହାର ରୋଜଗାର ଯୋଜନା (Jawahar Rojgara Yojana-JRY) : ଯେତେବେଳେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ ଶିଥିଳ ବା ମାନ୍ଦା ହୋଇଯାଏ ସେ ସମୟରେ ଗରିବ କୃଷି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ କର୍ମ ନିଯୁକ୍ତି ଦେବା ହେଲା ଏହି ଯୋଜନାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ। ମୁଖ୍ୟତଃ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଥିବା (BPL) ପରିବାରଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଯୋଜନାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ। ଏଥିରେ ଉଭୟ ବେକାରୀ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷମାନେ ହିତାଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ଏବଂ ଏହାର ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଲା ଯେ, ଏହା ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ। ଏଥିରେ ମୋଟ ବ୍ୟୟର 80% କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଯୋଗାଇବା ବେଳେ 20 ପ୍ରତିଶତ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଯୋଗାଇଥା'ନ୍ତି।

6. ନିଯୁକ୍ତି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଯୋଜନା (Employment Assurance Scheme-EAS) : 1993 ମସିହାରେ ଜାତୀୟ ଉନ୍ନୟନ ପରିଷଦ(National Development Council)ର ଅନୁମୋଦନକ୍ରମେ ନିଯୁକ୍ତି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଯୋଜନାର ଶୁଭାରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଓ ଦେଶର ସମସ୍ତ ଗ୍ରାମୀଣ ଉନ୍ନୟନ ବ୍ଲକମାନଙ୍କୁ ଏହାର ପରିବାରଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଅଛି। ଗ୍ରାମୀଣ ଅଣକୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ 100 ଦିନ କାମ ଯୋଗାଇବାର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେବା ଏହି ଯୋଜନାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ।

7. ଗ୍ରାମୀଣ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା (Development of Women and Children in Rural Areas-DWCRA) : ଗ୍ରାମୀଣ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ଏହି ଯୋଜନା ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଅଛି। ମହିଳାମାନଙ୍କର ଅର୍ଥନୈତିକ ତଥା ସାମାଜିକ

ବିକାଶ ହେଲା, ଏହି ଯୋଜନାର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ମହିଳାମାନେ ଦଳଗତ ଭାବରେ ଯଦି କିଛି ଆୟ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଖୋଲିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରନ୍ତି ତେବେ ଏହି ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ।

8. ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଜୟନ୍ତୀ ସହରୀ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା (Swarna Jayanti Sahari Rojgar Yojana) : ପୂର୍ବର ପ୍ରଚଳିତ ସହରୀ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ ଯୋଜନା ଯଥା: ନେହେରୁ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା, ସହରୀ ମୌଳିକ ସେବା ଯୋଜନା ଓ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମନ୍ୱିତ ସହରୀ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନିରାକରଣ ଯୋଜନାକୁ ଏକାଠି କରାଯାଇ ନୂତନ ନାମରେ **'ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ସହରୀ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା'** 1997 ମସିହାରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଅଛି । ସହରାଞ୍ଚଳର ବେକାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ଆୟକାରୀ ପ୍ରକଳ୍ପମାନଙ୍କରେ କର୍ମ ନିଯୋଜନ କରାଇବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଶ୍ରମ ନିଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକଳ୍ପମାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଯୋଜନାରେ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହାର ଅଧୀନରେ ଦୁଇଟି ବିଶେଷଧରଣର ଯୋଜନା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥାଏ ।

ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା, (1) **ସହରୀ ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି ଯୋଜନା** (Urban Self Employment Programme USUP), (2) **ସହରୀ ମଜୁରୀଭିତ୍ତିକ ନିଯୁକ୍ତି ଯୋଜନା** (Urban Wage Employment Programme UWEP)

9. ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା (Prime Minister Rojgar Yojana -PMRY) 1993 ମସିହାରେ ବେକାରୀ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ କର୍ମ ନିଯୋଜନ ସୁବିଧା, ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଅଛି । ଏହି ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ 18 ବର୍ଷରୁ 35 ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଯୁବକ, ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଲଘୁ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ 15 ପ୍ରତିଶତ ଓ ସର୍ବାଧିକ 7,500 ଟଙ୍କା ଅନୁଦାନ ଆକାରରେ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବାପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଅଛି ।

10. ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱରୋଜଗାର ଯୋଜନା (Swarna Jayanti Gramya Swa Rojgara Yojana -SGSY) : ଗ୍ରାମୀଣ ସ୍ତରରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଦୂରୀକରଣ ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ଯୋଜନାମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାସତ୍ତ୍ୱେ କୌଣସି ଯୋଜନାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂରଣ ନ ହୋଇପାରିବା ଯୋଗୁଁ ସରକାର ଏ ସମସ୍ତ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଓ ଫଳପ୍ରଦ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଫେସର ଏସ୍.ଆର.ହାସିମ୍ କମିଟିଙ୍କ ସୁପାରିଶକ୍ରମେ କେବଳ **ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନାକୁ** (IRDP) ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ପୁନଶ୍ଚ କମିଟିଙ୍କ ସୁପାରିଶ ଅନୁଯାୟୀ ପାଇଁ ପୂର୍ବର ସମସ୍ତ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥା: ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା (IRDP), ଗ୍ରାମୀଣ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା (DWCRA), ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯୁବକ ତାଲିମ ଯୋଜନା (TRYSEM) ଓ ନିୟୁତ କର୍ମ ଯୋଜନା (MWS)କୁ ଏକତ୍ରୀକରଣ କରି 1999 ମସିହାରେ **'ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱରୋଜଗାର ଯୋଜନା'ର** ପ୍ରଣୟନ କରାଇଛନ୍ତି ।

ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଇନ୍- (National Rural Employment Guarantee Act-2006) : ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବାସ କରୁଥିବା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକୁ କର୍ମନିଯୁକ୍ତି ସୁଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ **2005** ମସିହାରେ ଭାରତ ସରକାର ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଇନ୍-**2006**(NREGA) ଘୋଷଣା କରଛନ୍ତି । ପ୍ରାଥମିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହା ଦେଶର 200ଟି ପଛୁଆ ତଥା ଅନଗ୍ରସର ଜିଲ୍ଲାରେ କାର୍ଯ୍ୟାରମ୍ଭ କରିଛି । ଆଗାମୀ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ସାରା ଭାରତରେ ଲାଗୁ କରାଯିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖାଯାଇଛି ।

ଭାରତରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ବହୁବିଧ କାରଣମାନ ରହିଛି । ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଆୟ, ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି, ନିଯୁକ୍ତି ସୁଯୋଗର ଅଭାବ, କୃଷିର ଅନିୟମିତତା ଓ ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦନ ତଥା ଭୂମି ଓ ପରିସମ୍ପତ୍ତିର ବଣ୍ଟନରେ ଅସମାନତା ଇତ୍ୟାଦି ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ତେବେ ସର୍ବୋପରି ଦୁର୍ନୀତିର କାୟା ବିସ୍ତାର ସମସ୍ତ କାରଣଠାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଯୋଜନାର ବିଫଳତା ପାଇଁ ଅନେକାଂଶରେ ଦାୟୀ ।

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଲେଖ।

(a) ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ସର୍ବନିମ୍ନ ଖାଦ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ କେଉଁ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ ?

(b) ଗଣ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝ ?

(c) ଜଣେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୈନିକ କେତେ ପରିମାଣର ଖାଦ୍ୟସାର ଆବଶ୍ୟକ ?

(d) ଜଣେ ସହରାଞ୍ଚଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୈନିକ କେତେ ପରିମାଣର ଖାଦ୍ୟସାର ଆବଶ୍ୟକ ?

(e) 1999-2000 ମସିହା ଅନୁଯାୟୀ ଓଡ଼ିଶାରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ କେତେ ଲୋକ ଥିଲେ ?

(f) ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ?

(g) ଦୁଇଟି ଆତ୍ମ ନିଯୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ ଯୋଜନା ବିଷୟରେ ଲେଖ।

(h) ଭାରତରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ସୂଚନା ଦିଅ ।

(i) ଗ୍ରାମୀଣ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା କେବେଠାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲା ?

(j) ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ରୋଜଗାର ଯୋଜନାରେ କି କି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଥାଏ ?

(k) ଜବାହାରର ଗ୍ରାମ୍ୟ ସମୃଦ୍ଧି ଯୋଜନାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ?

2. ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କର।

(a) ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନା ଓ ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିୟୋଜନ ଯୋଜନା।

(b) ଚରମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଓ ଆପେକ୍ଷିକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ।

(c) ଆତ୍ମନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯୁବକ ତାଲିମ ଯୋଜନା ଓ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ସହରୀ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା।

3. ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କର।

(a) ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ କାହିଁକି ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ?

(b) ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଉନ୍ନୟନ ଯୋଜନାର ଲକ୍ଷ୍ୟ।

(c) ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କଳନା କିପରି କରାଯାଏ ?

(d) ଜାତୀୟ ଗ୍ରାମୀଣ ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଇନ।

(e) ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱ ରୋଜଗାର ଯୋଜନା।

■■■

ଚତୁର୍ଥ ପାଠ: ବେକାରୀ

ଭାରତ ଭଳି ଏକ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶରେ ବେକାରୀ ହେଉଛି ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତିର ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ। ବିଭିନ୍ନ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ସମୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନିୟୋଜନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଅଛି। ତଥାପି ବେକାରୀମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି। 1951 ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ସମୟରେ ଦେଶରେ ବେକାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 3.3 ନିୟୁତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ଭାରତରେ ବେକାରୀ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ କି ପ୍ରକାର ଓ କ'ଣ କ'ଣ ପଦକ୍ଷେପମାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ତାହା ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚନା କରାଗଲା।

ଭାରତରେ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାକୁ ସାଧାରଣତଃ ତିନୋଟି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରାଯାଏ। ଯଥା :

1. ଦେଶର ଶ୍ରମ ଶକ୍ତି ଦେଶର ମୋଟ ଜନସଂଖ୍ୟାର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ ଅଟେ।

2. ଶ୍ରମ ଶକ୍ତିର ବେଶୀ ଭାଗ ଲୋକ ଯେଉଁମାନେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ସେମାନେ ବେକାରୀ ବା ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀ ଅଟନ୍ତି।

3. ସାଧାରଣଭାବେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତି କମ୍ ବା ସ୍ୱଳ୍ପ।

1. ଦେଶରେ ଶ୍ରମ ଶକ୍ତି ଦେଶର ଜନସଂଖ୍ୟାର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ : 2001 ମସିହା ଜନଗଣନା ଅନୁଯାୟୀ ଆମ ଦେଶର ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ମୋଟ ଜନସଂଖ୍ୟାର 39.3 ପ୍ରତିଶତ। 1991 ମସିହା ଅନୁଯାୟୀ ଏହା 37.6 ପ୍ରତିଶତ ଥିଲା। ଜାତୀୟ ନମୁନା ସର୍ଭେ (National Sample Survey) 1993-94 ମସିହାରେ ଶ୍ରମିକ ଜନସଂଖ୍ୟା ଅନୁପାତକୁ 42.75 ପ୍ରତିଶତ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉନ୍ନତ ଦେଶମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଆମର ଏହି ଶ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ମହିଳା ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅତି କମ୍। 2001 ଜନଗଣନା ଅନୁଯାୟୀ ଦେଶର ମହିଳା ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 25.75 ପ୍ରତିଶତ ଥିଲା।

2. ବେକାରୀ ବା ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀ : ଆକଳନରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବେକାରୀ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ସହରାଞ୍ଚଳ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ । କୃଷି ଭାରତରେ ଋତୁଭିତ୍ତିକ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ଏବଂ ଦେଶରେ ଅଣ-କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ପ୍ରଭୂତ ବିକାଶ ହୋଇନଥିବା ଯୋଗୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବେକାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ଅଟେ।

ଜଣେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି କୌଣସି ଉତ୍ପାଦନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ନଥାଏ , ତାହା ହେଲେ ତାକୁ **ବେକାର** ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଆୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ଦେଖିଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇପାରିଥାଏ; ମାତ୍ର ସେଥିରୁ ଯେଉଁ ରୋଜଗାର ହୁଏ ତାହା ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇନଥିବାରୁ ସେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇଥାଏ। ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ବେକାରୀ ହେତୁ ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧହୋଇ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇପାରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଯୁକ୍ତି ତା'ର ମନ ମୁତାବକ ହୋଇନଥାଏ କିମ୍ବା ତା'ର ଯୋଗ୍ୟତା, ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ତାଲିମ ସହ ସମ୍ପର୍କ ନଥାଇପାରେ। ସାଧାରଣତଃ ଏପରି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ସହରମାନଙ୍କରେ ଅଧିକ।

3. ନିଯୁକ୍ତିର ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତି: ନିଯୁକ୍ତି ସମସ୍ୟାର ଦୁଇଟି ଦିଗ ଅଛି। ଯଥା: (i) **ପରିମାଣାତ୍ମକ** ଓ (ii) **ଗୁଣାତ୍ମକ**।

ଦେଶର ଜନସଂଖ୍ୟାର ଆକାର ତୁଳନାରେ ସ୍ୱଳ୍ପ ଶ୍ରମ ଶକ୍ତିର ସ୍ଥିତିକୁ ପରିମାଣାତ୍ମକ ଦିଗ କୁହାଯାଉଥିଲା ବେଳେ ଶ୍ରମ ଶକ୍ତିର ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତିକୁ ସମସ୍ୟାର ଗୁଣାତ୍ମକ ଦିଗ କୁହାଯାଏ। ଉନ୍ନତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଶ୍ରମ ଶକ୍ତି ତୁଳନାରେ ଆମ ଦେଶର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ହାରାହାରି ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତି ବହୁତ କମ୍। କାରଣ ଉନ୍ନତ ଦେଶର ଶ୍ରମିକମାନେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ଓ ଆଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ବେଳେ ଆମ ଦେଶର ଶ୍ରମିକମାନେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୁଣାକାଳିଆ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ବ୍ୟବହାର କରିଥାଆନ୍ତି। ସ୍ୱଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତିଯୋଗୁଁ

ସେମାନଙ୍କର ଆୟ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥାଏ। ଏଥିଯୋଗୁଁ ଜୀବନଧାରଣର ମାନବୃଦ୍ଧି ଏମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏମାନେ ଚିର ଦରିଦ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଆନ୍ତି।

ବେକାରୀର ପ୍ରକାର ଭେଦ: ବେକାରୀ ସାଧାରଣତଃ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାର। ଯଥା: **ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରୀ, ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବେକାରୀ, ସଂଘାତଜନିତ ବେକାରୀ, ସଂସ୍ଥାନୀୟ ବେକାରୀ ଓ ପ୍ରାବିଧିକ ବେକାରୀ।** ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି।

(i) ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରୀ: ଭାରତ ଭଳି ଏକ କୃଷି ପ୍ରଧାନ ଦେଶରେ ଏଭଳି ବେକାରମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ। ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଦିନ କୌଣସି କାମ ପାଇନଥାନ୍ତି। ତା'ର କାରଣ ହେଲା, ଆମ ଦେଶର କୃଷି ମୌସୁମୀ ପ୍ରବାହ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଓ ଜଳସେଚିତ ଜମି ସଂଖ୍ୟା କମ୍ ଅଟେ। ତେଣୁ ଗାଁ ଗହଳିରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଶ୍ରମିକମାନେ କେବଳ କୃଷି ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ସମୟ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ବେକାର ରହିଥା'ନ୍ତି। ଏମାନଙ୍କୁ **ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରୀ** ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

(ii) ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବେକାରୀ: ଏ ପ୍ରକାର ବେକାରୀରେ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ଢ଼େର ଅଧିକ ଲୋକ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି। ଏପରିସ୍ଥଳେ ଏହି ବଳକା ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଉକ୍ତ କାମରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ଉତ୍ପାଦନ ଉପରେ ଏହାର କିଛି ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ି ନଥାଏ। ଭାରତରେ ଏହି ସମସ୍ୟା ମୁଖ୍ୟତଃ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳମାନଙ୍କରେ ଦେଖାଯାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ: ଗୋଟିଏ ଏକର ବିଶିଷ୍ଟ ଚାଷ ଜମିରେ ଫସଲ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ କିମ୍ବା ଦୁଇ ଜଣ ଲୋକର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ବେଳେ ଯଦି ସେଥିରେ ଉକ୍ତ ପରିବାରର ଅନ୍ୟ 8 ଜଣ ଲୋକ ନିୟୋଜିତ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ସେହି ବଳକା 9 ଜଣଙ୍କୁ ଆମେ **ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବେକାରୀ** ବୋଲି କହିଥାଉ। ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ନିୟୋଜନର ସମ୍ଭାବନା କମ୍ ଥିବାରୁ ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ। ଅବଶ୍ୟ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ବେକାରୀ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ: ରିକ୍ସାଚାଳକ। ଆବଶ୍ୟକତାରୁ ଅଧିକ ରିକ୍ସାଚାଳକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି।

(iii) ସଂଘାତଜନିତ ବେକାରୀ: ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦିନକୁଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପଦ୍ଧତିର ପ୍ରଚଳନ ଓ ନୂତନ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ବିଦ୍ୟାର ବିକାଶହେତୁ ସମୟ ସମୟରେ ଅନେକ ଦ୍ରବ୍ୟର ଚାହିଦା ବଜାରରେ କମିଯାଏ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଶିଳ୍ପପତିମାନେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟର ଉତ୍ପାଦନ ବନ୍ଦ କରିଦିଅନ୍ତି। ସେତେବେଳେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିୟୋଜିତ ଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ଛଟେଇ ହୋଇଯାଏ ଓ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବସ୍ଥାକୁ ବେକାରୀ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ। ଏ ପ୍ରକାର ବେକାରୀ ମୁଖ୍ୟତଃ ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି।

(iv) ସଂସ୍ଥାନୀୟ ବେକାରୀ: ଯଦି କୌଣସି ଅର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସମ୍ବଳ ବା ପୁଞ୍ଜିର ଅଭାବହେତୁ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତା'ହେଲେ ସେ ଅବସ୍ଥାକୁ **ସଂସ୍ଥାନୀୟ ବେକାରୀ** ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଏ ପ୍ରକାର ବେକାରୀ ସାଧାରଣତଃ ଭାରତ ଭଳି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ।

(v) ପ୍ରାବିଧିକ ବେକାରୀ: ଅଧୁନା ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଶ୍ରମିକ ବଦଳରେ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ବ୍ୟବହାର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ହେବାରେ ଲାଗିଛି। ଏହାଦ୍ୱାରା କିଛି ଶ୍ରମିକ ବେକାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି। ସାଧାରଣତଃ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ, କୃଷିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଟ୍ରାକ୍ଟର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଏବଂ ଶିଳ୍ପ ଓ ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରର ପ୍ରଚଳନ ହେବା ପରଠାରୁ ଶ୍ରମିକ ନିଯୁକ୍ତି ଉଭୟ କୃଷି ଏବଂ ଶିଳ୍ପ ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହ୍ରାସ ପାଇ ଆସୁଛି। ଏହା ଆମଭଳି ଏକ ଅଧିକ ଜନସଂଖ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ ଦେଶ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ ଅଟେ। ଅନେକ ସମୟରେ ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ଥାଇ ଅନେକ ଲୋକ କର୍ମ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇପାରିନଥା'ନ୍ତି। ଏ ପ୍ରକାର ବେକାରୀକୁ **ପ୍ରାବିଧିକ ବେକାରୀ** କୁହାଯାଏ। ଏହି ପ୍ରକାର ବେକାରୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ। ଯେହେତୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଅପେକ୍ଷା ସହରାଞ୍ଚଳମାନଙ୍କରେ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର ଅଧିକ ସେଥିପାଇଁ ସହରାଞ୍ଚଳମାନଙ୍କରେ ଏ ପ୍ରକାର ବେକାରୀମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ।

ବେକାରୀ ଦୂରୀକରଣର ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଓ ପଦକ୍ଷେପ: ଭାରତରେ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଛି। ଷଷ୍ଠ ଯୋଜନା କାଳରୁ ଏ ସମସ୍ୟାର ନିରାକରଣ ପାଇଁ କେତେକ ବଳିଷ୍ଠ ପଦକ୍ଷେପମାନ ଗ୍ରହଣ

କରାଯାଇଅଛି। ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ବେକାରୀମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତିର ସୁଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ କେତେଗୁଡ଼ିଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଅଛି। **ସେଗୁଡ଼ିକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ।**

ବିଭିନ୍ନ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ବିଭିନ୍ନ ଭିତ୍ତିଭୂମିର ବିକାଶ କରିବା ସହିତ ଅଧିକ ନିଯୋଜନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ହେଉଛି ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଲକ୍ଷ୍ୟ। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧ୍ୟମରେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କର ଦକ୍ଷତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ତାଲିମର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥାଏ। ଆମ ଦେଶରେ ବେକାରମାନଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦେବାପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ଧନ୍ଦାମୂଳକ କେନ୍ଦ୍ର, ଶିଳ୍ପ ତାଲିମ କେନ୍ଦ୍ର ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷାରେ ବିଭିନ୍ନ ଧନ୍ଦାମୂଳକ ବୈଷୟିକ ଶିକ୍ଷାକୁ ସାମିଲ କରିଛନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେଥିରୁ ଉତୀର୍ଣ୍ଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଭବିଷ୍ୟତରେ ନିଯୋଜନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଅଧିକ କଳକାରଖାନା ଓ ବ୍ୟାବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାଙ୍କମାନେ ଋଣ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ଦେଶରେ ଶିଳ୍ପର ବିକାଶ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶ୍ରମିକ ନିଯୋଜନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ।

ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ

1. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କର।

(a) ଆମ ଦେଶରେ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାହ ମୂଳ କାରଣ କ'ଣ ?

(b) ଆମ ଦେଶରେ କେଉଁ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ?

(c) ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବେକାରୀ କହିଲେ କ'ଣ ବୁଝ ?

(d) ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀ କାହାକୁ କହନ୍ତି ?

(e) ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ବେକାର ସଂଖ୍ୟା ସହରାଞ୍ଚଳ ବେକାର ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ କାହିଁକି ଅଧିକ ?

(f) ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଆମ ସରକାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ କ'ଣ ?

2. ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦର୍ଶାଅ।

(a) ବେକାରୀ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ବେକାରୀ।

(b) ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରୀ ଓ ସଂସ୍ଥାନୀୟ ବେକାରୀ।

(c) ସଂଘାତଜନିତ ବେକାରୀ ଓ ପ୍ରାବିଧିକ ବେକାରୀ।

3. ସଂକ୍ଷେପରେ ଲେଖ।

(a) ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବେକାରୀ। (b) ଋତୁକାଳୀନ ବେକାରୀ।

(c) ସଂସ୍ଥାନୀୟ ବେକାରୀ । (d) ବେକାରୀ ଦୂରୀକରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ।

(e) ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ।

4. ଦୀର୍ଘ ଉତ୍ତରମୂଳକ ପ୍ରଶ୍ନ।

(a) ଭାରତରେ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାର ବିଭିନ୍ନ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ।

(b) ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବେକାରୀ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋକପାତ କର।

(c) ବେକାରୀ ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିଷୟରେ ଲେଖ।

■■■